

Võ Lâm Tình Sử

Contents

Võ Lâm Tình Sử	1
1. Hại Thân Vì Bữa Rượu	1
2. Chốn Giang Hồ	5
3. Chuyện Đời Trước	8
4. Kẻ Cắp Gặp Kẻ Cắp	11
5. Nhất Chiêu Nhất Kiếm	15
6. Bí Mật Về Bông Sen Ngọc	18
7. Oan Gia Chạm Trán	22
8. Hắc Kỳ Bang Xuất Hiện	26
9. Quyết Chiến Tại Sanh Tử Kiêu	29
10. Trở Về	32

Võ Lâm Tình Sử

Giới thiệu

Trong một tửu điểm, thực khách rất đông và đang nói chuyện ồn ào. Giữa khung cảnh huyên náo đó,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lam-tinh-su>

1. Hại Thân Vì Bữa Rượu

Trong một tửu điểm, thực khách rất đông và đang nói chuyện ồn ào.

Giữa khung cảnh huyên náo đó, chẳng ai thèm chú ý đến một chiếc bàn đặt trong góc khuất của tửu điểm. Bốn người ngồi nơi chiếc bàn đó, có vẻ như họ không thích ai để ý đến chuyện của mình nên mới chọn nơi kín đáo như vậy.

Đầu tiên là một đại hán trạc tứ tuần, tướng người cao lớn vạm vỡ hoàng y, lưng đeo trường kiếm, khuôn mặt toát lên vẻ đoan chính.

Đối diện với đại hán là một lão nhân đã quá ngũ tuần, tay cầm cây trượng.

Mặc dầu đã già, nhưng mái tóc chỉ điểm sương. Cặp mắt thì liếc qua liếc lại, ánh mắt lộ vẻ gian xảo.

Theo sau lão nhân là hai chàng thiếu niên. Một người vận thanh y, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú. Trên môi của thiếu niên luôn nở một nụ cười và ít ai hiểu được chàng ta đang cười điều gì. Dáng vẻ chàng toát lên một cung cách phi phàm, chẳng hiểu sao lại đi chung với lão nhân kia.

Bên cạnh chàng thiếu niên vận thanh y là một thiếu niên khoác chiếc áo đen, khác với người thiếu niên vận thanh y, thiếu niên vận áo đen y vẻ mặt nghiêm khắc. Tuy còn trẻ nhưng nhìn có vẻ giống một ông cụ.

Lão nhân quay qua hai người thanh niên và nói:

Hai người hãy ra chợ mua sắm đồ dùng cần thiết để đem về núi. Ta và Lý đại hiệp có chuyện cần bàn.

Thì ra đại hán vận áo vàng là Lý Lương Hoàng, một đại hiệp nổi tiếng trên giang hồ. Không biết Lý Lương Hoàng đến tìm lão nhân này vì chuyện gì mà lại làm ra vẻ rất thần bí.

Hai thiếu niên bèn cúi đầu chào lão nhân và Lý đại hiệp rồi bước ra.

Ra đến bên ngoài, hắc y thiếu niên bèn hỏi chàng thanh y:

Sư huynh, huynh nghĩ Lý Lương Hoàng đến tìm sư phụ có việc gì chăng?

Chắc là đòi nợ nần gì đó, có thể là Lý Lương Hoàng muốn tìm lại món đồ gì đó. Trên giang hồ sư phụ nổi tiếng là thần thủ mà, chắc là lấy cái gì đó của Lý Lương Hoàng rồi. Hẳn tên Hoàng mà, chắc vàng bạc nhiều, sư phụ ngứa tay nên ra chiêu rồi.

Thanh y thiếu niên nói về vấn đề đó nửa đùa nửa thật, lại thêm nụ cười trên môi thì khó có thể làm cho người ta tin hẳn.

Đang đi trên đường, bất chợt hai sư huynh để nhìn thấy một cô gái nhan sắc tuy không đẹp gì lắm, nhưng cũng đủ làm cho người ta để ý.

Nhìn thấy cô gái đó thì tên hắc y đã mất đi cái vẻ nghiêm khắc, thay vào đó là nụ cười ra vẻ khoái trá vì vừa nghĩ ra một chuyện thật là hay. Hắc y quay sang nói với sư huynh:

Huynh có thấy cô gái áo trắng đó không?

Theo hướng tay của tên hắc y, thanh y thiếu niên có thể thấy một cô gái vận áo trắng. Gương mặt cô ta thật lạnh lùng, nhìn thoảng ai cũng có cảm giác cô ta không được hiền thực cho lắm, nếu không muốn nói là có vẻ đáng sợ, dữ dằn.

Những người trên đường, ai thấy cô ta đi đến cũng liền tránh ra xa xa.

Thấy, rồi sao?

Lâu quá rồi huynh đệ mình chưa có uống rượu, giờ đệ cá với huynh, nếu ai thua thì trả tiền rượu.

Cá như thế nào?

Huynh làm thế nào mà cô ta hôn huynh một cái thì đệ chịu thua.

Hô hô, đệ muốn hại chết huynh à? Đệ không biết cô gái đó là ai hay sao mà còn đưa huynh vào chỗ chết?

Thì biết mới cá với huynh chứ.

Thì ra cô gái đó nổi tiếng giang hồ với ngoại hiệu Á «La Sát Tiên Tử». Chàng trai nào nghe tiếng cũng tránh xa, vì tính tình cô ta hỷ nộ bất thường mà lại hay ra tay đánh người vô cớ. Võ nghệ của nàng tuy không lấy gì làm cao, nhưng sư phụ và cha mẹ nàng là những người có bản lĩnh kinh hồn, nên không ai dám chọc nàng.

Thanh y thiếu niên nói:

Được rồi, đệ chuẩn bị tiền rượu đi.

Sau đó hắn đi chậm chậm, nhẹ nhàng tới sau lưng Ấ «La Sát Tiên TửẤ». Dù sao cũng là đệ tử của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu nên khinh công của hắn khó làm cho người ta phát hiện.

Sau khi đã đứng ngay sau lưng nàng La Sát rồi, thì hắn lại la lên:

Cô nương, đừng quay mặt qua đây nghe, đừng, đừng...

Phản ứng tự nhiên của con người là sẽ quay lại xem có chuyện gì xảy ra.

Giả mà hắn đừng la còn đỡ. Khi nghe tiếng la, thì nàng La Sát liền quay mặt lại.

Vì khoảng cách giữa chàng thanh y và cô gái quá gần, khi quay lại thì môi nàng đụng trúng ngay miệng hắn.

Hắn bèn la lên:

Cô làm gì thế? Tại hạ đã nói là cô nương đừng quay lại mà, còn quay lại làm gì?

Dù nổi tiếng là Ấ «La SátẤ» nhưng cô gái cũng e thẹn qua cái chạm đó. Không biết mặt cô ta đỏ vì giận hay là vì e thẹn. Nàng La Sát bèn vung tay lên tát cho chàng thanh y một cái. Cái tát của cô gái đã nhanh, mà chàng thanh y chụp lại lại càng nhanh hơn.

Ồ, cô nương đưa tay cho tại hạ làm gì thế? Chỗ này là chốn đông người, cô nương muốn tại hạ nắm tay cô nương sao? Tại hạ thiết không dám, sư phụ tại hạ có dạy là ra đường nên cẩn thận, đừng có đụng nhằm nàng La Sát thì mệt.

Không biết nàng La Sát ra sao, nhưng tại hạ luôn đề phòng các cô gái. Xin lỗi, tại hạ không thể nắm tay cô nương được. Xin chào.

Vừa nói xong, thanh y thiếu niên liền chạy lại chỗ sư đệ của hắn.

Thừa biết giang hồ vẫn gọi sau lưng mình với danh từ Ấ «La Sát Tiên TửẤ», nhưng trước giờ chưa có ai dám gọi như vậy trước mặt nàng. Nay lại có kẻ dùng nó để chửi xiên, chửi xỏ nàng thì hỏi sao nàng không tức.

Hừ, cái tên chết bầm, có ngày người sẽ trả gấp mười lần ngày hôm nay.

Nàng vừa la vừa đuổi theo tên thanh y.

Chạy lên đệ ơi, không thì hôm nay rượu chưa được uống mà đã bị ăn đòn.

Thế là hai sư huynh đệ lén vào đám đông và chạy vào tửu lầu.

Huynh thiệt lợi hại, đệ phục huynh luôn. Ngay cả La Sát Tiên Tử mà huynh cũng dám chọc. Nếu nàng biết huynh là học trò của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu thì chắc mai này sư phụ khó mà làm ăn, huynh đệ mình chắc chắn bị đuổi tận giết tuyệt. Hê hê, sư huynh, cảm giác được nàng La Sát hôn như thế nào hả huynh?

Đệ muốn biết hả? Muốn biết thì đệ đi thử đi thì biết. Nếu đệ dám, huynh thua cho đệ bao tiền này luôn.

Vừa nói, thanh y thiếu niên đã móc ra một túi, trên túi có thêu những bông hoa nhỏ màu đỏ, trông qua là cũng nhận thấy ngay đó là vật của một nàng con gái.

Ừa, cái túi này ở đâu huynh có vậy? Không phải là lúc này thừa dịp huynh lấy của nàng La Sát chứ hả.

Thì sẵn dịp, lấy xài đỡ mà đệ. Lấy đi uống rượu.

Thật không hổ danh là đại đệ tử của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu.

Thôi ăn uống lẹ đi, rồi còn ra chợ mua đồ cho sư phụ.

— oOo —

Lão phu nói một lần nữa, lão phu không có lấy món đồ đó. Hoàng đại hiệp đã tìm lộn chỗ rồi. Lão phu tuy có nghe nói về món đồ đó, và cũng biết là giang hồ đang đổ xô để đi tìm nó, nhưng lão phu lại không biết nó ra sao và không có lấy. Tin hay không là tùy đại hiệp.

Các hạ là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, làm sao tại hạ tin các hạ được. Với lại người giữ món đồ đó có gặp qua các hạ, và sau đó thì món đồ bị mất.

Trong giang hồ hiện tại, chỉ có các hạ là khả nghi nhất. Tốt hơn hết các hạ hãy giao món đồ đó ra đi, không thì sau này đừng mong có chỗ đứng trên giang hồ.

Ha ha, lão phu đã sống từng tuổi này rồi, sau này tất nhiên là không đứng vững trong giang hồ thì cũng là chuyện thường thôi. Hoàng đại hiệp mang tiếng là đại hiệp, sao lại ăn nói hồ đồ, không có bằng chứng lại vu oan cho lão phu thế? Xin cho lão phu biết người giữ món đồ đó là ai, để dễ dàng phân trắng đen.

Tại hạ đã hứa với người đó là không nói tên họ người đó ra, để bảo toàn mạng sống cho người đó. Có phải các hạ tính giết người diệt khẩu không? Còn tại hạ đây thì các hạ đừng mong làm chuyện đó.

Lão già giận dữ, tay nắm cây trượng nổi gân, như sắp sửa xuất chiêu.

Dù sao sức nhẫn nại của lão phu có hạn, xin Hoàng đại hiệp đừng ép bức lão phu.

Nếu các hạ không giao món đồ đó ra, thì hôm nay đừng mong rời khỏi chỗ này.

Được, lão phu cũng muốn coi công phu của Lý Lương Hoàng ra sao, có như giang hồ đồn đãi không, hay chỉ hữu danh vô thực.

Cả hai đều là cao thủ nổi tiếng trên giang hồ, nên ai cũng thận trọng khi ra chiêu, vì biết đối thủ của mình là tay lợi hại, ra chiêu mà không đắc thủ thì chính mình sẽ chết.

Giờ đây Lý Lương Hoàng tay đã cầm kiếm, ngưng thần. Và cuối cùng Lý Lương Hoàng đã xuất chiêu.

Đúng là gừng càng già càng cay, Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu rốt cuộc vẫn có sức nhẫn nại hơn là Lý Lương Hoàng. Nhưng đúng là Trường Giang sóng sau dồn sóng trước. Khi thấy Lý Lương Hoàng ra chiêu thì lão già cũng vung cây trượng của mình.

Không ai thấy chiêu thức của họ ra sao, chỉ thấy ánh sáng lóe lên và một màu đỏ. Cây trượng của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu thì chỉ trước ngực của Lý Lương Hoàng và lão già từ từ ngã xuống, và ngay cổ họng máu phun chảy ra xối xả.

Vừa lúc đó thì hai tên học trò của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu trở về, trên tay họ là những vật dụng cần dùng. Cảnh tượng đập vào mắt họ là cảnh sư phụ nằm dưới đất và kế bên là Lý Lương Hoàng trên tay đang cầm thanh kiếm nhuộm máu.

Nghe tiếng động, Lý Lương Hoàng quay người lại và thấy hai tên thanh niên.

Đồ vật mà sư phụ các người đã lấy cách đây ba hôm đâu? Đưa ra đây thì ta sẽ cho hai người con đường sống.

Thanh y thiếu niên giận dữ trả lời:

Đồ vật gì? Tuy sư phụ ta là Thần Thâu, nhưng không phải ham đồ quý báu, thứ gì cũng lấy đâu. Người mang danh đại hiệp mà chưa phân biệt trắng đen, đã giết người. Danh môn chánh phái là như vậy đó sao?

Đừng nhiều lời.

Lý Lương Hoàng dần dần tiến về hai sư huynh đệ.

Sư phụ, ra tay đi.

Lý Lương Hoàng nghe thấy liền giật mình, quay lại thì thấy xác của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu vẫn còn đó. Thừa cơ hội đó, hai sư huynh đệ của chàng thanh y liền kéo nhau bỏ chạy. Khi Lý Lương Hoàng tỉnh ngộ thì đã không thấy bóng dáng họ đâu nữa cả.

Giờ làm sao đây sư huynh? Sư phụ đã bị lão Lý Lương Hoàng giết rồi. Mà không biết vì vật gì mà lão Lý Lương Hoàng lại giết sư phụ.

Gã hắc y với vẻ căm hận, hấn nghiêng răng nói từng chữ:

Huynh cũng không rõ, nhưng chắc vật này không tầm thường đâu, giờ sư phụ chết rồi, huynh cũng không biết sư phụ có lấy vật đó hay không nữa. Giờ huynh đệ mình nên chia tay tại đây, đệ ráng tìm danh sư mà học võ để sau này còn điều tra vụ này và rửa hận cho thầy.

Còn huynh thì sao?

Huynh cũng sẽ tìm danh sư và cũng sẽ điều tra vụ này.

Thế là hai huynh đệ gạt nước mắt chia tay.

Đang đứng trầm tư thì tên thanh y nghe tiếng:

Chính là hần đó sư phụ, hần đã trêu ghẹo đệ tử và còn lấy túi bạc của đệ tử nữa.

Thanh y thiếu niên nhìn về phía có tiếng nói và thấy đi đầu là Á «La Sát Tiên Tử» và theo sau là một thiếu phụ khoảng ngũ tuần, vẻ mặt có thể nói còn dữ dằn hơn cả cô đệ tử La Sát.

Thanh y thiếu niên nghĩ thầm trong đầu: “Đúng là thầy sao trò vậy, sư phụ mình là thần châu, nên mình lâu lâu cũng ngứa tay còn cô này sư phụ la sát hèn chi tạo ra một la sát.”

La Sát Tiên Tử cất giọng hỏi:

Tên kia, người danh tánh là gì? Đồ đệ của ai? Sao dám ghẹo ta và lấy túi bạc của ta?

Thầy tại hạ coi tướng thấy sau này chết về tay phái yếu, nên thầy đặt cho cái tên là Anh Yếu.

Anh Yếu, Anh Yếu.

Cô gái lập đi lập lại tên của thanh y, và chột mặt biến sắc:

Người...

Nàng liền bước tới, đánh một chưởng vào mặt thanh y thiếu niên.

Nhưng thanh y thiếu niên đã né được chiêu đó:

Đấu với nàng thì ta không sợ, nhưng còn sư phụ nàng thì làm sao ta chống nổi.

Chàng liền hét lớn:

Đỡ ám khí đây.

Hai sư đồ chột biến sắc vì thấy cát bay tới. Họ nghĩ rằng là độc sa. Hai thầy trò bèn né ra. Và khi bụi đã bay hết thì không thấy thanh y đâu cả.

Đứng lại, tên lưu manh.

Hai thầy trò bèn tung mình đuổi theo thanh y.

2. Chôn Giang Hồ

Khi đã chạy xa, và tin rằng đã bỏ xa thầy trò La Sát Tiên Tử rồi, thanh y thiếu niên bèn quay trở lại khách điểm nơi xảy ra án mạng.

Không còn thấy Lý Lương Hoàng đâu, nhưng lại thấy một đám đông đang vây quanh xác của thầy mình. Thanh y thiếu niên bèn chen vào đám đông, và mang xác thầy đi chôn.

Từ thuở nhỏ, chàng đã mồ côi cha mẹ, nhờ thầy mang về nuôi nấng. Tuy thầy là một tay thần châu nổi tiếng giang hồ, nhưng rất yêu thương và hết lòng dạy dỗ chàng. Mặc dầu không muốn cho chàng đi vào con đường thần châu như sư phụ, mang tiếng tăm không tốt, nhưng vì chàng gần sư phụ lâu ngày nên cũng học lóm được vài chiêu.

Nhìn nắm mồ của thầy mà nước mắt của chàng không ngừng tuôn rơi.

Trước giờ, ba thầy trò không câu nệ tiểu tiết, hay giỡn chọc nhau và chàng nhận ra một điều là luôn luôn phải cười. Đây là lần đầu tiên mà chàng chảy nước mắt.

Sư phụ, đệ tử sẽ tìm ra chân tướng của vụ này và sẽ rửa hận cho sư phụ.

Nói xong, chàng quay lưng bước đi.

— o0o —

Chợ là nơi đông người, hỗn tạp nhất. Nơi đây có đủ hạng người, từ giàu sang cho tới bần hàn. Người giàu sang và bần hàn đâu có khác gì nhau đâu. Nếu có khác nhau, thì người giàu được người ta kính trọng, ăn mặc đẹp đẽ hơn mà thôi.

Đúng là Á «bần cư náo thị vô nhân văn, phú tại thâm sơn hữu viễn thân Á». Người giàu dù ở nơi xa xôi thì cũng có kẻ tìm tới để kết bạn, còn kẻ nghèo dù giữa chợ cũng chẳng ai hỏi han đến. Thanh y thiếu niên mặc dầu trước đây vẫn thường nghe câu này, nhưng giờ đây chàng mới thấm thía được điều đó.

Mấy tháng rong ruổi giang hồ, chiếc áo màu xanh bây giờ đã trở thành màu đất. Người ta thấy chàng, không ai hỏi han, không kết bạn mà lại còn tránh xa.

Chàng thầm nghĩ trong đầu: “Phải chi mình sạch sẽ chút, gần bọn này rồi mình móc túi chúng cũng có tiền xài đỡ. Cái thứ bọn này, gặp kẻ giàu thì bưng bọ còn gặp người nghèo thì khinh bỉ, móc hết tiền chúng cũng đáng mà.”

Bây giờ thì bụng đói cồn cào, mà tiền thì không có. Chàng tự nhủ: “Phải chi ta là con nhà giàu thì đỡ rồi.”

Trước mặt chàng là một tên ăn mày, quần áo chàng so với tên ăn mày đó cũng không khác gì mấy.

Tên ăn mày hình như cố tình trêu chàng, trên tay đang cầm cái bánh bao ăn và còn vài cái trong bị nữa.

Chàng đi tới gần tên ăn mày và vỗ vào vai tên ăn mày.

Chào huynh đài, huynh đài trông quen quá.

Khi tên ăn mày quay lại thì chàng chết sững vì không ngờ là một là một Á «nữ hành khát Á». Chàng tự nhủ: “Không ngờ Thanh Bằng ta hôm nay phải ra tay với một cô con gái.”

Huynh đài nhận lầm rồi, tôi làm gì có quen huynh đài.

Vậy thì cho tại hạ xin lỗi, và xin tặng cô nương cái bánh bao này.

Cảm ơn huynh đài, tôi đã có bánh đủ ăn cho ngày rồi. Huynh đài hãy giữ lấy mà dùng.

Vậy thì xin chào cô nương.

Chàng vội vã đi về phía trước, trên tay là một chiếc bánh bao. Chàng vừa đi vừa nói:

Xin lỗi nàng nha, ta bất đắc dĩ thôi. Mai mốt ta sẽ trả lại.

Và hần lại nghĩ: “Lỡ mai mốt không có, lấy gì trả? Chẳng lẽ đem thân đền đáp sao?”

Hần phì cười cho ý nghĩ ngộ nghĩnh đó của hần:

Thêm cái thân ta, chắc nàng phải đi ăn xin siêng năng hơn để nuôi cái tấm thân ta nữa.

Thì ra thừa lúc vỗ vai, chàng đã lấy được cái bánh bao trong bị, nhưng vì phát hiện đối tượng của mình là con gái, nên chàng phải trả lại bằng cách là tặng.

Không lẽ nói Á «trả lại cho cô nương cái bánh bao tôi vừa lấy của cô nương Á».

Tại cô không lấy lại thôi đó nha, không phải tôi không trả lại cho cô nương đâu, không thể nói là tôi lấy cấp được.

Với cái bánh bao, chàng vào một ngôi miếu đồ nát, ăn ngon lành cái bánh bao và đánh một giấc.

Đang nằm ngủ thì chàng nghe tiếng động, giật mình thức giấc thì thấy Á «nữ hành khát Á» đang đi vào miếu để trú qua đêm.

Chào huynh dài, không ngờ huynh cũng ở đây.

Chàng mỉm cười và cũng chào nữ hành khất, nạn nhân mới nhất của mình.

Chàng không biết là nàng có phát hiện ra cái bánh bị mất không nữa.

Đang suy nghĩ thì nữ hành khất đã mở túi, và nàng ngạc nhiên:

Ủa, sao mất đâu cái bánh rồi?

He he, thiệt là xin lỗi cô nương. Tại hạ lấy, tuy có trả lại nhưng cô nương không chịu lấy thì tại hạ không biết làm sao.

Thì ra là huynh, không ngờ huynh lại là một cao thủ trong môn này.

Đang nói chuyện, chợt chàng nghe tiếng bước chân người đi tới. Người chưa thấy bóng dáng nhưng âm thanh đã vang vọng.

Sư phụ à, vào nghỉ ngơi đằng trước đi. Nghỉ xong mai hãy tìm tên đó.

Nghe tiếng này, chàng hết cười nổi, vì cái giọng đó chàng đã nghe qua một lần và khó mà quên được. Chính là La Sát Tiên Tử.

Chàng hoảng loạn, chưa biết nên nấp vào đâu thì hai sư đồ đã vào tới nơi.

Và họ cũng bất ngờ khi thấy Thanh Bằng. Giọng của La Sát Tiên Tử lại cất lên:

Lần này thì ngươi đừng hòng mà chạy.

Ai nói là tại hạ muốn chạy chứ. Tại hạ đợi hai thầy trò cô nương ở đây đã lâu rồi.

Thấy giọng chàng không có vẻ gì là sợ sệt, hai thầy trò cũng hơi nghi, vì không biết chàng có mai phục hay mưu đồ gì không nữa. Hai thầy trò tuy có nhìn thấy nữ hành khất, nhưng nàng đối với họ chẳng có một chút giá trị gì hết, họ không coi nàng vào đâu. Nhưng nàng La Sát thấy Thanh Bằng là lửa giận nổi lên, nàng liền tấn công chàng một chiêu.

Thanh Bằng bèn né qua bên phải tránh chiêu chưởng, vừa né qua bên phải thì lại thấy sư phụ nàng tấn công. Chàng không kịp né chiêu đó và chàng đã bị điểm huyệt, không còn động đậy được nữa.

La Sát Tiên Tử lại mở miệng nói, nhưng nàng nghiêng rằng, nói giọng nghe thật khó nghe:

Huynh dài tránh ra, đừng để tay ta đụng phải.

Và nàng tát vào mặt Thanh Bằng một cái thật mạnh:

Sao kỳ vậy, tại sao không tránh? Người đời chuyên môn làm chuyện ngược đời không, đã kêu tránh lại không tránh.

Nàng dùng những lời lẽ mà Thanh Bằng trước đây dùng để ghẹo nàng. Không lẽ trời trả báo hay sao?

Thanh Bằng trước nay không có tin vào quả báo tuần hoàn, nhưng giờ sự thật rành rành trước mặt, không tin cũng khó.

La Sát Tiên Tử tát luôn bốn, năm cái vào mặt chàng.

Chàng không ngờ được nàng hôn có một cái mà lãnh tới mấy cái tát. Hèn chi không tên nào dám hôn nàng và cũng không dám cho nàng hôn.

Bàn tay này chỉ dùng để lấy trộm đồ thôi, nếu mà chặt đi thì sau này giang hồ đỡ nạn mất đồ. Bốn cô nương thay giang hồ trừ khử những tên trộm.

Cầm thanh kiếm trên tay, kiếm vẫn chưa rút ra khỏi vỏ. Nàng dùng thanh kiếm đánh vào hai tay của Thanh Bằng.

Thầy Thanh Bằng luôn nói Á«Kẻ cắp gặp bà già»», giờ thì kẻ cắp gặp La Sát.

Kẻ cắp gặp La Sát coi bộ còn nguy hiểm hơn bà già nữa.

Giờ thì kiếm đã rút ra khỏi vỏ, nàng La Sát Tiên Tử thật sự muốn chặt tay chàng.

Chàng không ngờ vì một vụ cá độ với tiểu đệ mà gây nhiều rắc rối vậy.

Đột nhiên một viên đá bay đến đánh trúng vào tay nàng, và cả sư phụ nàng.

Cả hai giật mình, vì không rõ là cao nhân nào ra tay mà hai người vẫn không phát hiện ra được. Họ sợ hãi, chạy ra ngoài xem xét. Khi cả hai đi ra ngoài thì nàng khất cái lại gần Thanh Bằng và giải huyết cho chàng.

Lấy cái bánh bao thì không sao, nhưng lần sau nên cẩn thận một chút, mấy người như nàng ấy thì đừng nên đụng vào.

Giọng nói nàng nhẹ nhàng, hiền dịu, không có vẻ gì là giận dữ khi biết chàng đã lấy đồ của nàng.

Chàng cũng không nói gì, vì biết rằng lời nói lúc này là vô dụng. Một người đã bỏ qua những lầm lỗi của mình, không nhắc đến thì là người bao dung biết bao.

Biết khuyết điểm của người khác, và chấp nhận nó thì trên đời không có mấy người. Chàng chỉ nói được câu:

Chào cô nương, hẹn ngày tái ngộ.

Chàng từ biệt nữ hành khất, và quên hỏi tên nàng. Oái ăm thay, chàng lại đi về hướng mà thầy trò La Sát Tiên Tử mới vừa đi. Vừa đi được vài trượng thì lại gặp thầy trò họ:

Ai thả người ra?

Lại cái giọng khó nghe của La Sát Tiên Tử. Dem cái giọng này so sánh với cái giọng của nàng khất cái thiệt là một trời một vực. Một người thì quần áo lem luốc, mặt thì dơ bẩn nhưng giọng nói lại ngọt ngào, người nghe cảm thấy như là

một điệu nhạc du dương. Còn nàng La Sát Tiên Tử này, tuy có chút nhan sắc nhưng giọng nói làm cho người nghe khó chịu, khó chịu hơn là bị cực hình. Và khi nàng nghiêng răng, rít giọng thì lại càng ghê rợn.

Nhìn thấy bên trái mình có một con đường nhỏ, chàng lại chạy nhanh vào đó.

Mặc kệ cho thầy trò hai người đuổi theo phía sau. Con đường thật nhỏ, gai xương rồng dày đặc. Nhưng vì sự sống, chàng chạy vào đó mà không hề thấy đau đớn.

Chàng quay lại phía sau vừa chạy vừa nói:

Không lẽ số ta đào hoa tới vậy sao, lần nào cũng có nữ nhân đeo đuổi.

Cha, cha, cô Tiểu La Sát thì còn được, còn Đại La Sát thì già quá, không lẽ cũng thích Thanh Bằng ta sao?

Hai thầy trò tuy giận nhưng vì là phận đàn bà con gái, điên hay sao mà chạy vào đó cho gai xương rồng đâm. Còn gì là nhan sắc.

3. Chuyện Đời Trước

Thanh Bằng chạy bán mạng, chàng không còn biết đau là gì.

Trong cơ thể con người, có một sức mạnh mà bình thường sẽ không lộ ra, chỉ khi mà nguy hiểm cận kề, khi đã đứng trước cái ranh giới giữa sống và chết thì cái tiềm lực đó mới bộc phát.

Chàng phải nhanh chân chạy để khỏi bị thầy trò La Sát Tiên Tử đuổi giết, và cũng phải ra khỏi cái rừng xương rồng này. Càng ở lâu chừng nào thì càng đau đớn chừng đó. Nhưng cái đau ở trong cái rừng xương rồng còn đỡ hơn là ở chung với La Sát Tiên Tử.

Càng chạy hình như càng vào sâu hơn trong cái rừng gai xương rồng. Chàng chạy hoài, chạy mãi nhưng không làm sao có thể thoát ra khỏi cái rừng gai. Bốn hướng xung quanh chàng, chỗ nào nhìn cũng chỉ thấy gai là gai. Gai xương rồng đâm vào làm chàng cảm thấy đau đớn khó chịu. Thân hình chàng giờ trông như một con nhím, mình mẩy bị gai đâm ê ẩm; chỗ nào cũng là gai, không biết tránh chỗ nào cho được yên thân.

Chàng nhìn đám gai, mà thấy đám gai này như là giang hồ. Chàng ở chỗ nào cũng bị hại hết. Trốn tránh sao cũng bị La Sát Tiên Tử và người đời khinh khi vì tai tiếng thần thâu. Họ chẳng khác chi đám gai này, luôn tìm cách làm cho chàng đau. Nhưng chàng cảm thấy an ủi khi nghĩ tới nàng tiểu hành khất. Nàng ta là người duy nhất thông cảm cho chàng.

Đột nhiên chàng nghe tiếng động, và một mảnh vải xuất hiện trước mặt chàng. Và tiếng nói của một người đàn bà trung niên thiếu phụ vang lên. Nghe giọng nói chàng đoán chắc là người đàn bà này lúc còn trẻ rất đẹp.

Người có sức chịu đựng cũng khá quá chớ hả. Gai đâm như vậy mà còn chưa la lên. Người có biết là lạc vào trận pháp của ta, nếu không biết thuật ngũ hành thì khó mà ra khỏi đây được. Hãy nắm lấy mảnh vải, ta sẽ dẫn ra khỏi trận.

Chàng tuy chưa gặp người này, nhưng chàng tin chắc là nắm mảnh vải đó, là người kia sẽ dẫn chàng ra khỏi nơi này. Tuy có một chữ Á «tin Á» nhưng mà thật khó làm đối với người giang hồ. Vì giang hồ đầy cạm bẫy, ngay cả huynh đệ và thầy trò cũng còn không tin nhau. Nhưng chàng lại tin và nắm lấy mảnh vải đó.

Chàng cảm nhận được là người đàn bà đó đang kéo miếng vải, và chàng đi theo người đó theo bản năng, không hề có một chút phản kháng.

Khi con người trong vũng bùn, thì chính mình khó mà thoát ra được. Càng vẫy vùng bao nhiêu thì sẽ càng lún sâu bấy nhiêu, chỉ có ngoại nhân mới có thể kéo mình ra. Chàng tuy bây giờ không ở trong vũng bùn lầy, đang ở trong một rừng gai. Nhưng mà việc làm của chàng có phải là chính mình đang ở trong vũng lầy không? Và miếng vải dùng để kéo chàng ra đó, làm chàng liên tưởng tới nữ hành khất. Người này để lại ấn tượng cho chàng nhiều nhất.

Cuối cùng thì cũng ra khỏi trận xương rồng. Bây giờ thì mình mẩy chàng ê ẩm, đau nhức.

Giống lắm, giống lắm.

Người đàn bà lắm bầm.

Chàng nhìn lại người đàn bà, chàng đã đoán không lầm. Bà ta đúng là một mỹ nhân. Tuy thời gian có làm cho con người già đi, nhưng đường nét còn lại vẫn cho thấy rằng bà ta khi còn trẻ quả là một mỹ nhân.

Người là ai? Đệ tử của môn phái nào? Sao lại chạy lạc vào đây?

Người đàn bà không để cho chàng trả lời đã hỏi câu kế tiếp.

Chàng cười thầm, đúng là già mà tính vẫn không thay đổi.

Văn bói từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được sư phụ là Đệ Nhất Thần Thâu đem về nuôi dạy cho tới bây giờ.

Vậy người không biết cha mình là ai sao? Dung mạo của người làm ta liên tưởng đến một cố nhân.

Chàng vốn muốn hỏi người đó là ai, hy vọng có thể qua đó mà biết được thân thế của mình. Nhưng hình như chuyện xưa là một chuyện buồn, nên chàng không muốn khơi lại nỗi buồn của người khác.

Vào nhà rồi hãy nói.

Chàng đi theo người đàn bà, vì chàng biết nơi đây chắc chỗ nào cũng là trận thế, rủi mà lạc thì chàng không thể tưởng tượng ra được việc gì.

Và chàng đã thấy một mái nhà thấp thoáng xa xa. Nhà làm bằng tranh, thật đơn sơ nhỏ bé, lại ẩn mình trong rừng cây xanh ngát. Khung cảnh thật vô cùng thanh nhã. Nhưng cảnh tượng một chiếc đèn dầu leo lét, một mái nhà tranh cô độc làm cho lòng chàng dâng lên một cảm xúc thê lương, buồn tẻ.

Chàng bước theo người đàn bà vào nhà, trong nhà chỉ có một cái bàn và một cái giường. Nhà tranh đơn sơ nhưng lại rất sạch sẽ. Có thể nói đây là nơi cư ngụ của những bậc cao nhân ẩn sĩ, chán chuyện trần thế.

Ngồi xuống đây, cởi áo ngoài ra để ta lấy gai ra cho.

Bà ta đem một bình rượu ra, và lấy rượu chà lên mình Thanh Bằng. Chát rượu làm cho những cây gai trên mình chàng nhô ra, có thể dùng tay mà nhổ được. Người đàn bà bèn dùng công lực hút những cây gai ra.

Chàng tuy rất đau đớn nhưng vẫn cắn răng, không rên la một tiếng.

Tuy đã lấy hết những cây gai cắm trên mình chàng xuống nhưng người đàn bà đó vẫn nhìn chăm chăm vào Thanh Bằng:

Người nhìn rất giống cổ nhân khi xưa của ta. Không biết là người có phải là con của cổ nhân hay chăng.

Xin tiên bối cho biết văn bối giống người nào.

Người đàn bà nhìn vào khoảng trống, như cố nhớ lại một dĩ vãng.

Trong dĩ vãng đó có vui buồn và đau thương.

Cách đây khoảng ba mươi năm, có thể nó là thời kỳ đen tối nhất của võ lâm. Hầu như cả võ lâm đều bị khuynh đảo bởi một bang phái bí mật là Á «Hắc Kỳ Bang». Á «Hắc Kỳ Bang» đi đến đâu là gây nên những trường huyết kiếp đến đó.

Những môn phái không chịu đầu phục Hắc Kỳ Bang đều bị tiêu diệt. Cả võ lâm bao trùm một màu tang tóc và sát khí như làm cho không gian thêm phần nặng nề nhuộm màu chết chóc. Võ lâm lúc đó bỗng xuất hiện hai vị đại hiệp, luôn hành hiệp trượng nghĩa. Đó là Tây Vũ và Thanh Đông. Vì muốn văn hồi đại cuộc võ lâm, ngăn chặn bàn tay khủng bố của Hắc Kỳ nên họ quyết tâm sẽ tiêu diệt bang phái này, đem lại thanh bình cho võ lâm. Ta lúc đó cũng đầy nhiệt huyết, muốn

góp một phần sức lực cho võ lâm nên cũng dấn thân vào giang hồ. Biểu muội của ta cũng cùng chung ý niệm, nàng võ công thì không lấy gì làm cao lắm, nhưng văn thơ xuất chúng và tinh thông kim cổ. Vì nhận thấy thế lực của Hắc Kỳ Bang quá lớn, khó có thể chống lại bọn chúng khi chúng ta thì quá ít người nên chúng ta đã hạ chiến thư khiêu chiến cùng bang chủ Hắc Kỳ Bang với hy vọng là Hắc Kỳ Bang khi mất chủ sẽ tự động giải tán khỏi giang hồ.

Cha của văn bối có trong số những người đó không?

Người đàn bà không trả lời câu hỏi của Thanh Bằng, bà ta tiếp tục kể chuyện:

Tây Vũ thì đã có vợ, còn Thanh Đông là nghĩa đệ của Tây Vũ. Con người hấn làm như tiếc lời nói và ít khi mở miệng. Nhưng mà mỗi khi hấn nói ra thì có người nghe nể sợ, và cũng có rất nhiều người ghét. Vì lời hấn nói toàn những lời người khác không thích nghe. Ngoài ra còn rất là nóng tính, nhưng hấn rất cương trực, và cũng có suy nghĩ nhiều, không như những kẻ nóng tính khác. Họ hẹn gặp Hắc Kỳ Bang chủ trên Ngũ Đài Sơn. Tây Vũ không muốn người khác giúp sức nên đã tự mình đơn đấu với Hắc Kỳ Bang chủ.

Rồi thắng bại ra sao?

Người đàn bà lại nhìn Thanh Bằng ra vẻ khó chịu vì đã cắt đứt lời nói của bà:

Văn bối xin lỗi, xin tiên bối cứ tiếp tục.

Hắc Kỳ Bang chủ quả thật là võ công cao cường. Khi lâm trận, đã chiếm tiên cơ. Tây Vũ mấy lần xem bị bại. Cuối cùng Tây Vũ dùng hết sức đánh ra chiêu Á «Thiên Địa Càn Khôn» làm cho Hắc Kỳ Bang chủ bị thương, nhưng chính mình cũng bị thương nặng không thể tiếp tục cuộc chiến được. Hắc Kỳ Bang chủ tính kết thúc mạng của Tây Vũ thì Thanh Đông vì nóng lòng cứu nghĩa huynh đã nhảy vào, chịu một kiếm của Hắc Kỳ Bang chủ và đã ra tay giết được Hắc Kỳ Bang chủ. Không như họ dự tính, tuy Hắc Kỳ Bang chủ chết, nhưng bang Hắc Kỳ lại không tan rã. Những kẻ còn lại vẫn muốn tiếp tục thống trị giang hồ nhưng bọn chúng không dám công khai hành động nữa, liền rút vào bí mật để chờ thời cơ.

Nhờ đó mà giang hồ mới được yên lặng một thời gian.

Rồi sau đó ra sao nữa?

Khi hỏi câu đó, chàng biết mình đã vô tình lại cắt ngang câu chuyện của người đàn bà.

Chàng đành phải làm thinh.

Để đào tạo những nhân tài trẻ tuổi để sau này có thể gánh vác chuyện giang hồ. Hàng năm võ lâm đều tổ chức những cuộc thi đấu cả văn lẫn võ để chọn ra những tay kiệt xuất. Người có võ công cao nhất sẽ được Ngọc Kiếm, còn văn thì Bông Sen Vàng. Đặc biệt biểu muội ta được tặng Bông Sen Ngọc. Sau đó thì ta vì chán cảnh giang hồ nên về đây để ẩn cư. Ta nghe tin là Thanh Đông sau đó thì thành hôn, và có một đứa con trai. Nhưng ta không biết phu nhân của hắn là ai. Thật sự thì ta cũng muốn biết ai có thể chịu được cái tánh nóng nảy của hắn nhưng ta đã không còn qua lại giang hồ nên rốt cuộc cũng chẳng biết là ai. Và người có dung mạo rất giống Thanh Đông.

Tiền bối cho rằng văn bối là con của Thanh Đông?

Không chắc lắm, nhưng dung mạo của người giống hần lắm. Ta không biết người có nóng như hần hay không mà thôi.

Tại làm sao cha mẹ văn bối lại bỏ rơi văn bối?

Ta nghĩ chắc là họ đã xảy ra biến cố gì đó, không chừng chính là người của Hắc Kỳ Bang tìm họ để phục thù. Người không nên trách họ làm gì.

Văn bối đâu dám trách họ.

Người đàn bà lại chỉ cái giường:

Thôi người ngủ lại đây đi, ngày mai ta sẽ đưa người ra.

Văn bối ngủ trên giường rồi tiền bối ngủ ở đâu. Xin tiền bối ngủ trên giường, văn bối nằm dưới đất được rồi.

Người nằm trên đó ngủ đi, tối nay chắc ta sẽ không ngủ được.

Chàng không dám nói nhiều, vội nên nằm ngủ vì biết rằng người đàn bà đang nhớ lại dĩ vãng đó. Chàng biết có nhiều điều bà ta đã giấu chàng, không nói ra, nhưng chàng cũng không dám hỏi, vì không muốn làm cho bà ta buồn lòng.

4. Kẻ Cắp Gặp Kẻ Cắp

Đêm đó là đêm mà chàng ngủ ngon nhất từ khi một mình xông pha

giang hồ. Từ khi xông pha giang hồ, ngày ngày chàng luôn lo sợ sẽ có người tìm đến chàng để đòi cái vật mà thầy chàng tuy không có lấy nhưng họ cứ gán cho thầy chàng. Phần vì sợ gặp thầy trò La Sát Tiên Tử nên khi ngủ cũng phải đề phòng.

Sáng ra, người đàn bà đã làm bữa ăn sáng cho chàng. Bữa ăn tuy đạm bạc, nhưng đối với chàng đỡ hơn là lúc mà chàng đã xông pha giang hồ bữa thì có ăn, bữa thì không.

Sao người không đi cùng sư phụ người mà lại bị đuổi để chạy vào trận thế của ta?

Sư phụ văn bối bị người ta vu oan là lấy đồ, lấy cái gì thì chính văn bối không được rõ.

Giờ người có tính toán gì hay không?

Văn bối muốn tìm một danh sư để học võ để trả thù cho sư phụ.

Người ăn xong, hãy ra khỏi đây, ráng mà tìm danh sư học võ để sau này còn điều tra thân thế mình, và báo thù cho sư phụ người. Theo ta biết thì sư phụ người có một sư huynh, cũng nổi danh là thần thủ. Nhưng ta đã không nghe về sư bá của người trong một thời gian dài, không biết lão còn sống hay đã chết.

Còn thân thế của văn bối?

Trước hết người học thành tài đi đã rồi hãy tới đây tìm ta.

Văn bối sẽ cố gắng không phụ lòng của tiền bối. Văn bối xin cáo biệt.

Để ta đưa người ra khỏi đây, không có ta đưa, người khó mà ra khỏi được trận thế của ta.

Người đàn bà lại đi trước, thoát rẽ trái, thoát rẽ phải, khi tiến khi lùi. Chàng không dám lơ là, cẩn thận bước đi theo bà ta. Khi ra khỏi trận thế thì cái rừng gai bây giờ đã sau lưng chàng. Chàng nhớ lại chiều qua chạy vòng vòng trong rừng gai mà hầy còn sợ. Nếu không nhờ người đàn bà dẫn ra, chắc giờ này chàng đã là một con nhím rồi.

Thôi người hầy đi đi.

Xin cho vãn bối được biết danh tánh của tiền bối.

Chuyện đó giờ không phải là chuyện quan trọng, khi nào người hoàn thành mọi việc, trở lại đây ta sẽ nói cho người biết.

Chàng không dám hỏi gì thêm, cất bước đi.

Vừa đi chàng vừa suy nghĩ những chuyện vừa qua. Chàng mong tất cả chỉ là một giấc mơ. Chàng muốn khi tỉnh dậy thì thấy và đệ đệ còn đó, và chàng không phải rong ruổi giang hồ, chịu nhiều cực khổ như vậy.

Với những ý nghĩ trong đầu, làm cho chàng quên đi thời gian, quên đi mệt nhọc để tiếp tục dần bước. Nhưng chàng đi mà không biết mình đi đâu. Tới trưa, chàng thấy bụng đã đói cồn cào, nhưng cũng ráng nhịn chờ biết làm sao hơn.

Chàng lẩm bẩm:

Chắc là phải trở tài thần trâu rồi, không thì làm sao mà đi nổi. Bao nhiêu năm theo sư phụ, chỉ học đủ để kiếm cơm qua ngày thôi. Đúng là dân ăn trộm, không bao giờ mang đồ trong người, cả tiền bạc cũng ít khi mang theo.

Đột nhiên Thanh Bằng thấy phía trước có một lão già. Lưng thì gù, mặt thì nhăn nheo. Tuy không xấu lắm nhưng rất là khó nhìn. Lão già đang ăn miếng thịt gà ngon lành.

Ta thì không có đồ để ăn, còn lão già này thì ăn gà. Trời thiệt là bất công.

Lão này già rồi, đáng lẽ phải để cho ta ăn mới phải chứ. Lão đã ăn mấy chục năm rồi, dù có ra tay với lão này chắc cũng không quá đáng.

Thế là chàng quyết định sẽ ra tay lấy đồ của lão già khó coi này.

Chàng đi lại gần lão già, lão già làm như không để ý vẫn cầm con gà, không biết rằng trong chốc lát con gà và những đồ vật trong người mình sẽ chuyển tay, không biết rằng người trẻ tuổi đang đi tới là học trò của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Trâu.

Khi chàng cách lão già chỉ còn có một thước, đủ để gơ tay ra là lấy được con gà rồi sẽ chạy. Chàng liền dùng bàn tay trái chụp con gà và tay phải móc đồ trong người lão già.

Nhưng khác với dự định của chàng, lão già nhanh nhẹn né thể chụp của chàng, và chàng cảm giác tay kia của lão cũng thò vào túi mình.

Con gà đã không lấy được, trong túi cũng không có đồ, chàng thất vọng nhưng không lo lắng mất đồ, vì chàng đâu có gì trong người đâu mà mất.

Hô hô, cây trâm này cũng đáng giá quá chứ. Mà người là con trai làm sao có trâm? Có phải là đem tặng cho người yêu không? Hay là mới chôm được của cô nào chứ gì?

Chàng rất ngạc nhiên, không rõ cây trâm nằm trong túi chàng khi nào, vì sau khi chôn cất sư phụ và vài ngày xông pha giang hồ thì trên người chàng chẳng còn gì ngoài cái mạng không đáng giá bao nhiêu.

Trả lại cho ta.

Tuy không biết nằm trong túi mình lúc nào, nhưng chàng cũng không muốn để mất cây trâm đó.

Không phải vì giá trị của cây trâm có thể mang lại cho chàng một bữa ăn, nhưng vì chàng có linh cảm rằng người đã đưa cho chàng cây trâm đó rất thân quen và gần gũi với chàng, cây trâm đó đối với chàng rất đặc biệt.

Người gặp ta mà cũng giả trời móc túi hả. Tài nghệ người còn kém cõi lắm, người sợ còn kém hơn tên đệ tử của ta nữa là khác. Người không biết cái luật là dân thần thâu không mang đồ trong người bao giờ sao? Sao lại còn thò tay vào túi ta lấy đồ?

Tài nghệ Thanh Bằng tuy không cao bằng sư phụ, nhưng trước giờ chàng chỉ thua có sư phụ, chứ chưa thua ai, và mỗi lần ra tay luôn thành công, chỉ có lần này không được gì mà còn bị mất nữa.

Người làm gì mà ngăn người ra thế? Bị mất cây trâm chắc là không có quà đi gặp người yêu nên lo lắng chớ gì? Ta cũng không muốn ra tay làm gì, nhưng không ngờ người lại chọn Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu ta làm đối thủ, nên ta phải ra tay trừng trị thôi. Đồ ăn của ta mà người cũng dám lấy nữa hả?

Tại vì thấy tiền bối đã già, ăn bấy nhiêu năm cũng đã đủ rồi, nên để cho vãn bối ăn.

Ta chỉ còn sống nhiều lắm thì vài năm, người tương lai còn dài, mấy chục năm nữa để ăn, vậy mà lại đi giành với ta.

Nãy giờ lo miếng ăn, giờ chàng mới nhớ lão này xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, danh hiệu của sư phụ chàng.

Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu? Tiền bối là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu?

Xin hỏi tiền bối trong giang hồ có bao nhiêu Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu?

Thì một mình ta chớ mấy. Bộ có ai nữa sao? À... à... mà có, đệ đệ của ta, hần cũng đáng làm thần thâu. Người là học trò của ai, của hần hả?

Vãn bối là học trò của Lang Phi, được giang hồ cho là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu.

Ta và hần là huynh đệ lâu lắm rồi vẫn chưa gặp lại nhau, nhớ ngày nào ta và hần một đêm quét sạch những nhà giàu trong thành Trường An. Sáng hôm sau thì quan nha đổ xô nhau đi tìm hung thủ, và trong thành vang lên những tiếng chửi rủa. Ta lúc đó thấy vì tương lai hần còn dài, nên đứng ra nhận hết mọi tội lỗi, nên họ gán cho ta danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu. Giờ sư phụ người sao rồi?

Sư phụ vừa qua đời cách đây ba tháng.

Cái gì, hần bị giết chết rồi hả? Ai? Có phải hần hành nghề bị giết không?

Lý Lương Hoàng giết sư phụ, hần gán cho sư phụ lấy một vật gì đó, vãn bối không biết. Đúng là cây cao chịu gió lớn, những gì bị mất thì đều tìm sư phụ vãn bối vì danh người là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu mà.

Ta bị mọi người truy đuổi, nên lánh giang hồ đã lâu năm, cái danh tiếng Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu của ta không mấy người còn nhớ và còn nhắc đến.

Không ngờ sư phụ người vẫn hành nghề để rồi chết vì nghề.

Đang nói chuyện, bụng chàng kêu lên vì đang đói mà trước mặt lại là con gà.

Đang đói, trước mặt có đồ ăn mà không được ăn khác nào Á «cắm treo mà heo nhin đóiÁ».

Lão già cười nói:

Hô hô, đói rồi phải không, thôi ăn đỡ cái này đi, chút nữa đệ tử ta về chắc là sẽ có thêm đồ ăn, ta kêu nó đi Á «làmÁ» đồ ăn rồi.

Thanh Bằng không khách sáo bèn cầm lấy đùi gà ăn.

Lão già lại bỏ cây trâm vào túi chàng.

Người là đệ tử thần thâu thì phải biết là ra ngoài hành nghề thì không nên mang đồ quý giá trong người. Lại còn mang trâm nữa. Sư phụ chưa chết bao lâu mà người đem đi cho gái rồi, thiệt là hết nói nổi. Con gái rắc rối lắm, ta có con nhỏ đệ tử mà điên đầu vì nó.

Thanh Bằng rất là ngạc nhiên vì không ngờ đệ tử của sư bá mình lại là con gái. Chàng không thể tưởng tượng khi nàng ra chiêu sẽ thế nào. Chàng cũng đâu dám nói là cây trâm vào túi lúc nào không biết. Trước

giờ toàn là thò tay vào túi người ta, đây lần đầu tiên bị người ta thò tay vào túi để đồ còn không biết thì làm sao dám nói ra. Chàng nghĩ là người đàn bà chắc đã để vào túi chàng khi chàng ngủ. Nhưng mặc dầu ngủ, chàng cũng rất nhạy bén, làm sao mà bà ta bỏ đồ vào

túi cho được.

Nó tuy là con gái, nhưng ra tay cũng khá lắm, học gần hết chân truyền của ta.

Lời nói của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu làm cho chàng giật mình, cắt dòng suy nghĩ của chàng.

Người làm gì mà nhìn chờ đợi quá vậy? Thôi rồi, người gặp phải khắc tinh rồi, đúng là hết thuốc chữa mà. Thanh Bằng mặt đỏ bừng vì thẹn, nhưng không biết nói làm sao. Trước mặt lão già này, chàng thấy mình như bị cứng lưỡi. Lão gán tội gì cho chàng thì chàng im lặng mà chấp nhận, như một quan án phán tử hình kẻ tử tội.

Giờ chàng mới nhận ra là lão già này thật là miệng lưỡi thật ghê gớm.

Chàng chỉ biết im lặng mà thôi, vì biết rằng càng nói càng lộ sơ hở cho lão tấn công. Nhưng không trả đòn được thì ầm Ức, khó chịu. Thanh Bằng vốn là người miệng lưỡi, nhưng cũng đành chịu thua lão này.

Đang lúc đó thì chàng nghe thấy một giọng con gái.

Sư phụ à, có đồ ăn rồi.

Hô hô, đồ đệ của ta chưa tới mà cái miệng đã tới rồi. Thiệt là dạy dỗ bao nhiêu lần rồi mà vẫn tính nào tật nấy. Sau này tên nào mà lấy phải người chắc về bị bệnh điên sớm quá.

Sư phụ nói gì kỳ vậy sư phụ. Ừa đây là tên nào vậy sư phụ? Này con đi lo đồ ăn trưa, gặp tên ngố ngố lắm sư phụ. Đói bụng mà không biết làm sao lấy đồ ăn, con phải đi lấy cho hẩn đó.

Thì là tên chồng của người đó, đệ tử của sư thúc người. Hẩn còn mang trâm tới tặng cho người nữa. Người không tin thì hỏi hẩn coi.

Thanh Bằng nghe thầy trò họ đối đáp, không biết xen vô chỗ nào. Không lẽ giờ chàng lên tiếng là không phải, chàng tới đây không phải là đem trâm để tặng nàng. Chàng nói trong đầu: “Lại một lần nữa vì bữa ăn mà hại cái thân.”

Nó tên là Trúc Diệp Thanh, lá trúc xanh lẻ đó, học trò của ta. Người coi có được không? Thôi sau này để cho hai người đi móc túi thiên hạ, ta già rồi, nên ở nhà ăn thôi.

Có trâm tặng cho tiểu muội hử?

Nãy giờ hai thầy trò thay phiên nhau nói, chàng chỉ có nước đứng nhìn, im lặng nghe mà thôi. Đúng là thầy sao trò vậy. Nhìn hai thầy trò này, làm chàng liên tưởng tới thầy trò La Sát Tiên Tử. Thấy họ có thầy, còn chàng đau buồn vì thầy mình đã qua đời.

Có trâm tặng cho tiểu muội hử?

Nàng ta hỏi lại một lần nữa, Thanh Bằng mới nhớ là mình chưa trả lời câu hỏi của nàng lá trúc xanh lẻ.

Làm gì có, cô nương đừng tin lời sư bá, sư bá chỉ nói giỡn thôi.

Hô hô, ta thì nói giỡn, nhưng hai người thì mong là thật. Sẽ làm cho thật, có phải vậy không? Con nhỏ ngốc, sao không hỏi coi hẩn có trâm trong người không? Không lẽ sư phụ mà người cũng không tin, ta gạt người bao giờ chứ?

Còn tên kia, sao không đem trâm đưa cho nó, rồi dẫn nó đi cho ta nhờ cái. Ta cũng sắp bị điên rồi đây nè.

Vân bối lo cho cái thân mình còn chưa xong, làm sao mà lo cho người khác được. Cô nương, trâm thì thật là tại hạ có trong người, nhưng không thể đem ra tặng được.

Không tặng được, vậy để huynh cài hử?

Người không lo được cho nó thì để nó lo cho người cũng được, không sao đâu.

Chàng chưa thấy ai như hai thầy trò này, thầy trò sao mà hợp quá không biết nữa.

Thôi, hai người ăn trưa cho xong đi, xong rồi thì lo kiếm bữa ăn tối đi, ta đi ngủ cái đã.

Tiền bối, mới vừa ăn trưa xong mà, sao đã lo ăn tối rồi.

Thì ăn trưa xong thì lo ăn tối, không lẽ người đợi tối rồi mới lo ăn tối hả?

Lúc đó sợ ai cũng vô nhà hết, ai đi đường để hai người móc túi. Hê hê, với lại hai người cần tìm hiểu nhau đó mà, đi đi.

Chàng không biết làm sao, đành cất bước đi theo Trúc Diệp Thanh. Trong đầu chàng có rất nhiều điều muốn nói với vị sư bá này, nhưng cũng đành nín lặng mà đi tìm đồ ăn tối cho lão. Vừa đi chàng vừa lẩm bẩm:

Già sắp xuống lỗ rồi mà còn ăn chi cho lắm.

Hô hô, phải rồi, người mong ta xuống lỗ cho sớm để hai người được tự do. Thanh Bằng giật mình, không ngờ lỗ tai của lão này thính tới như vậy, chàng lẩm bẩm mà lão cũng nghe được.

Đi, đi lẹ lên huynh, sao chậm vậy?

Chàng đành cười trừ rồi bước theo Trúc Diệp Thanh. Vì chàng biết đối với những cô gái như nàng, nói ít chút thì có lợi hơn. Có nhiều cô thì mình phải chủ động, còn nhiều cô thì nên thụ động. Và con gái như Trúc Diệp Thanh thì mình nên thụ động.

5. Nhất Chiêu Nhất Kiếm

Giờ đi chung với Trúc Diệp Thanh, Thanh Bằng mới để ý, thấy nàng

có vẻ ngây thơ, chưa trải sự đời, chưa biết gì là đau khổ. Về phần

nhân sắc thì có thể nói là nàng đẹp.

Huynh có thấy cái lão già kia không? Tướng lão nhìn cũng là bậc hào phú đó, chắc tối nay có bữa ăn ngon rồi huynh ơi.

Muội tính ra tay trên mình lão đó hả? Hình như lão cũng là một võ lâm cao thủ đó muội, nên cẩn thận.

Mặc dầu sư phụ mình là sư đệ của lão già ăn mày, nhưng chàng gọi Trúc Diệp Thanh là sư muội vì chàng lớn hơn, với lại nàng cũng gọi chàng là huynh nên khó mà sửa lại cách xưng hô.

Huynh đứng đó đi, coi muội ra tay nè. Huynh coi thử coi tay nghề của muội xài có được không.

Chàng muốn cản nàng ta lại, nhưng đã quá muộn. Trúc Diệp Thanh chạy tới gần lão già rồi.

Chào lão bá bá, bá bá có nhớ cháu không? Lâu quá không gặp mà bá bá vẫn như xưa.

Cô nương nhận lầm người rồi, một lão già như lão phu thì làm sao quen biết được một cô nương trẻ như cô chớ. Với lại lão phu đi lại giang hồ có một thân một mình, được bạn hữu tặng cho danh hiệu là Phi Độc Hành.

Xin lỗi lão bá bá nhiều, không dám làm phiền lão bá bá nữa, tiểu diệt xin cáo biệt.

Trúc Diệp Thanh vừa cất bước đi thì nghe tiếng của lão già Phi Độc Hành.

Đứng lại, muốn đi cũng được, nhưng trả túi bạc lại đây rồi hãy đi. Nếu không để túi bạc lại thì đừng hòng rời khỏi đây.

Thì ra khi Trúc Diệp Thanh tới hỏi chuyện thì lão già Phi Độc Hành đã nghi ngờ. Thấy nàng tới và đi quá nhanh, làm lão thêm nghi.

Khi thấy nàng bước đi lão kiểm tra lại túi bạc trong người thì không cánh mà bay.

Đã lỡ ra tay rồi, không lẽ Trúc Diệp Thanh lại tự Á «móc túi Á» mình để đưa lại cho lão. Nàng đành đánh bài liều:

Đã vào tay bốn cô nương rồi thì làm sao trả lại, có ngon thì qua đây lấy.

Chạy đi sư huynh ơi.

Trúc Diệp Thanh không biết kể mà nàng đang chọc với ngoại hiệu Phi Độc Hành, tất nhiên khinh công phải có chỗ hơn người. Mặc dầu hai người là học trò của những tay thần thủ nổi tiếng, nhưng công lực còn non kém thì làm sao sánh được với một lão già có tu vi lâu năm. Có thể nói những năm lão Phi Độc Hành luyện khinh công còn nhiều hơn so với số tuổi của hai người. Nên hai người vừa tính chạy thì thấy lão ở ngay trước mặt.

Không phải lão phu muốn làm khó hai trẻ, nhưng lão phu đi lại giang hồ tiền bạc thì không cần mấy nhưng dùng trong những lúc nguy cấp. Nếu không thì cũng tặng không cho hai người rồi.

Chạy thì không được, mà trả tiền lại cũng không xong, trả lại thì còn gì là danh tiếng Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thủ của sư phụ.

Trong đầu Thanh Bằng lại lóe lên một cách:

Tiền bối tự phụ là có khinh công cao cường, văn bối xin được tỷ thí khinh công cùng tiền bối. Nếu tiền bối thắng thì tiểu muội của văn bối sẽ hoàn lại số tiền cho tiền bối, còn nếu văn bối may mắn không thua thì số tiền này để cho văn bối cùng tiểu muội mang đi.

Ha ha, rốt cuộc phần lợi cũng về các người. Nếu người thua thì đâu có mất mát gì, còn lão phu thua thì mất cả túi bạc. Vậy là gọi tỷ thí công bằng hay sao. Nhưng thôi cũng được, ta muốn coi khinh công người ra sao. Giờ tỷ thí làm sao đây?

Thanh Bằng lại chỉ một cây ven đường:

Chúng ta tỷ thí khinh công bằng cách đứng trên cái cành nhỏ trên đó, coi thử ai đứng lâu hơn thì thắng. Nếu cành cây gãy trước, hay rơi xuống trước thì thua. Tiểu bối đã đưa ra đề nghị, tất nhiên văn bối sẽ lên đó trước.

Nói xong thì chàng phi thân, nhảy lên cành cây lớn bằng một ngón tay, có thể gãy bất cứ lúc nào. Nhưng chàng ráng vận công, làm cho thân hình mình nhẹ đi, vì chàng biết rằng bữa tối nằm trong cái trận này.

Chàng đứng trên đó tuy mới có một tuần trà, nhưng mồ hôi đổ giọt, như là chàng đang bị nung trong lò lửa vậy. Thời gian một tuần trà đối với chàng lúc này dài đằng đẳng. Và chàng đã không còn vận khí làm cho thân mình nhẹ được nữa, chàng nghe tiếng rắc... rắc và thân chàng rơi từ trên cao rơi xuống. Chàng tưởng chuyện này chắc cũng gãy vài cái xương sườn, nhưng khi sắp đụng đất thì lão già Phi Độc Hành đã đưa tay ra đỡ chàng.

Tuổi trẻ mà có khinh công như thế cũng là khá lắm rồi. Ráng luyện vài năm nữa thì mặc may sẽ thắng ta. Thôi đưa túi tiền đây ta còn lên đường, đừng có làm mất thời giờ quý báu của ta. Hôm nay ta nói như vậy là nhiều quá rồi.

Thanh Bằng vội vã nói:

Tiền bối chưa lên đó mà, làm sao biết ai hơn ai thua chứ. Biết đâu văn bối sẽ may mắn thắng sao.

Thôi cũng được, cho hậu bối người sáng mắt, không trở chút tài nghệ thì người coi lão già này chỉ là nắm xương, không coi ra gì hết.

Vừa nói xong thì lão phi thân lên cành cây. Cành cây này còn nhỏ hơn là cành mà Thanh Bằng mới vừa đứng. Lão ta đứng trên đó, mà cành cây chỉ động nhẹ rồi im lìm, như sức nặng của người lão ta chỉ là một chiếc lá. Trên cành cây mà có thêm một chiếc lá thì đáng gì.

Lão đang dương dương tự đắc thì nghe tiếng Thanh Bằng:

Chạy lên muội muội, còn đợi gì nữa? Chẳng lẽ muội đợi lão xuống lấy lại túi bạc hay sao?

Trúc Diệp Thanh chưa hiểu chuyện gì thì chàng nắm tay Trúc Diệp Thanh kéo nàng chạy.

Còn lão già Phi Độc Hành thì đứng trên cây than:

Đúng là già vẫn còn dại.

Giờ nếu lão nhảy xuống đuổi theo Trúc Diệp Thanh và Thanh Bằng thì chẳng khác gì lão thua. Mà không đuổi theo thì mất tiêu túi bạc. Lão đành cười trừ mà thôi.

Nay phải trả giá quá đắt để học một bài học, nhưng cũng đáng.

Khi Thanh Bằng và Trúc Diệp Thanh về lại chỗ cũ thì lão già ăn mày đang ngủ say.

Sư phụ, sư phụ, tối nay ăn được một bữa ngon rồi.

Ngủ mà không yên với người nữa. Nay gặp ai mà trúng mánh thế?

Là lão già Phi Độc Hành đó sư phụ.

Gi? Lão già đó hả? Hô hô, lão là đệ nhất khinh công, làm sao các người chạy khỏi tay lão?

Nhờ Thanh Bằng sư huynh đó sư phụ, huynh ấy giỏi lắm, gạt được lão Phi Độc Hành rồi mang túi bạc chạy về đây.

Hô hô, vậy mà giỏi. Chỉ biết chạy không, ta không biết giỏi chỗ nào. Thiệt là làm mất mặt ta quá mà, mất mặt luôn sư phụ người nữa. Thôi con vào lo bữa tối đi, để ta dạy hần võ để sau này còn đi lại giang hồ, chứ kiểu này thì còn gì mặt mũi ta nữa.

Thanh Bằng không ngờ lão già trước mặt cũng biết võ, chàng nghĩ lão chỉ biết móc túi, trộm vặt thôi chứ.

Lại đây để ta dạy cho người chiêu kiếm này.

Thanh Bằng bước theo lão già, lão ta bẻ một cành cây và thi triển chiêu thức.

Khi lão múa thì chàng không thấy cành cây đâu cả, chỉ nghe tiếng gió phát ra bởi cành cây mà thôi. Lão ta lại đánh chiêu một lần nữa, lần này thì chậm để cho chàng coi. Và lần thứ ba, chiêu kiếm đó tri triển trên người chàng.

Khi chiêu thức đánh ra thì người bị tấn công tưởng chừng như bị tấn công mọi hướng, khó biết đường đỡ. Chàng không biết đỡ làm sao, và người bị cây đánh trúng tới mấy chỗ. May là cành cây thôi, nếu là kiếm chắc chàng đã ra thành mấy khúc.

Xong rồi, người hiểu được chưa?

Có một chiêu thôi hả tiền bối?

Thì một chiêu thôi, chứ người muốn mấy chiêu? Cái này đi giết người chứ phải đi múa võ đâu mà người muốn cho nhiều?

Văn bối nghĩ sẽ nhiều chiêu chứ.

Đồ ngốc, chứ sư phụ người dạy người bao nhiêu chiêu để đi móc túi thiên hạ?

Dạ chỉ một.

Không cần nhiều, chỉ cần một là đủ rồi. Người hiểu chưa?

Dạ, văn bối đã hiểu, thế này gọi là gì vậy tiền bối?

Chiêu này người muốn gọi gì thì gọi, tên không quan trọng, miễn sao giết người được thì thôi.

Xin cho văn bối được biết danh tánh tiền bối.

Ta tên là Thái An, chiêu kiếm này là một vị cao thủ kiếm thuật truyền lại cho ta. Người ráng mà luyện. Ta đi ngủ đây.

Thế là lão già bỏ đi, Thanh Bằng ở lại một mình cầm cành cây múa đi múa lại chiêu thức mà chàng đã vừa học.

Nhìn qua tướng là một chiêu đơn giản, nhưng chàng luyện đi luyện lại chỉ hiểu được một phần mười mà thôi.

Đang luyện kiếm thì chàng nghe tiếng Trúc Diệp Thanh

Đi ăn tối huynh ơi, ăn xong rồi hãy luyện tiếp.

Khi chàng tới nơi thấy lão già đã ăn rồi. Chàng cũng không khách sáo, ngồi vào ăn. Và sau khi ăn xong chàng lại đi luyện kiếm tiếp. Tối khuya, chàng quá mệt, nên dựa vào gốc cây mà ngủ.

Sáng ra thì không thấy thầy trò Thái An đâu nữa. Chàng nghĩ chắc là họ đã đi rồi.

Giờ điều mà chàng cần làm là tìm lão Lý Lương Hoàng và hỏi cho ra lẽ chuyện của sư phụ. Chàng cần một thanh kiếm, nhưng hiện giờ trong túi chàng không còn tiền, chỉ có cây trâm. Bán cây trâm có thể mua được nhiều thứ, nhưng chàng không nỡ bán. Với lại người như chàng, lấy một thanh kiếm không có khó.

6. Bí Mật Về Bông Sen Ngọc

Trên đường đi, có một thanh niên với vẻ mặt nghiêm nghị và lạnh lùng. Áo quần thì cũ, nhưng vẫn sạch sẽ, không như những tên khất cái. Tay chàng cầm kiếm, chứng tỏ chàng là người võ lâm.

Nếu ai biết rõ Thanh Bằng, và bây giờ gặp chàng chắc họ sẽ ngạc nhiên vì chỉ mới có vài ngày mà chàng đã thay đổi quá nhiều.

Với chiêu kiếm mà chàng đã được sư bá chỉ dạy, chàng tự tin là có thể tìm Lý Lương Hoàng để trả thù cho sư phụ. Giờ đây, nụ cười thường có nơi mặt chàng đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt nghiêm nghị và lạnh lùng. Có phải chiêu kiếm đó đã biến con người chàng như vậy hay không? Chính chàng cũng không rõ.

Thấy trời đã khá trưa, chàng vào một tửu quán, và chọn một bàn trong góc để tiện quan sát tình hình và tránh gây sự chú ý cho nhiều người. Số tiền mà chàng lấy được của lão Phi Độc Hành, chàng đã đưa hết cho Trúc Diệp Thanh và sư bá. Nhưng chuyện kiếm tiền đối với chàng vốn không khó nên hiện tại chẳng những chàng có đủ tiền mua thanh kiếm mà còn thừa tiền đủ để cho chàng dùng trong mấy hôm nay.

Đang ngồi ăn, chàng thấy một người đi vào. Người mà chàng đang khổ công để tìm kiếm, Lý Lương Hoàng. Chàng bèn trả tiền, và lại gần bàn lão Lý Lương Hoàng và nói:

Canh hai đêm nay, hẹn gặp tại bãi tha ma ngoài thành.

Các hạ là...

Đêm nay gặp sẽ biết.

Thế là chàng bỏ đi ra khỏi quán. Đang đi đường, chàng thấy những hành khất hai bên đường làm chàng nhớ tới nữ hành khất. Nếu không nhờ nàng chắc giờ này chàng đã là Á «độc thủ đại hiệp Á» hay là không còn thủ nào luôn, sợ là luôn cái thủ cấp cũng không còn.

Chàng mong ước được gặp lại được người nữ hành khất này. Lần trước vì vội vã đi, chàng đã quên hỏi tên nàng.

Chàng không ngờ là trên đời có thần tiên làm cho mọi điều ước của mình được thực hiện.

Nhưng quả thật là điều chàng mong ước đã thành thật.

Chàng thấy phía trước có một hành khất và tướng người này y hệt người nữ hành khất mà chàng đã gặp, cái dáng vẻ mà chàng khó lòng quên được.

Chàng vội vã chạy lại và qua mặt người hành khất.

Xin chào cô nương, thật là hạnh ngộ.

À, thì ra là huynh đài.

Lần trước nhờ cô nương cứu mạng, chẳng những không khiển trách tại hạ về việc lấy đồ của cô nương, làm tại hạ thiệt cảm kích. Tại hạ là Thanh Bằng, là học trò của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu. Tại hạ mạo muội xin hỏi cô nương tên gì?

Thì ra là học trò của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, thành thật chia buồn cùng huynh đài về sự phụ huynh. Tiểu muội tên là Tuyết Vân, chuyện lần trước chỉ là người trong giang hồ giúp nhau thôi, xin huynh đài chớ bận tâm. Bây giờ huynh sẽ đi đâu?

Chàng không muốn nói cho nàng biết là chàng có hẹn với Lý Lương Hoàng, nhưng cũng không muốn nói dối nàng ta. Chàng không biết làm sao.

Thấy chàng như vậy, Tuyết Vân bèn nói:

Nếu không tiện thì huynh có thể không nói.

Cảm ơn cô nương đã thông cảm. Tại hạ quả thật có điều khó nói.

Nàng ta không hỏi tiếp chuyện của chàng, chỉ mỉm cười.

Huynh có điều tra được gì về cái chết của sự phụ huynh không?

Tại hạ không biết tại sao Lý Lương Hoàng tìm sự phụ tại hạ, lão đòi món gì đó, lão cho rằng sự phụ tại hạ lấy. Chính tại hạ cũng không biết đó là thứ gì.

Muội nghe giang hồ đồn đãi là sự phụ huynh mang trong mình Bông Sen Ngọc.

Bông Sen Ngọc? Tại hạ có nghe qua, nghe nói là trước đây Bông Sen Ngọc được tặng cho Bạch Ngọc, không biết có đúng không?

Đúng đó, và họ đồn là trên đó có khắc bí kíp.

Quả thật trên đó có bí kíp hay sao?

Cái đó thì muội cũng không được rõ, muội cũng chưa thấy qua Bông Sen Ngọc ra sao, nên khó mà nói được.

Chàng muốn nói nhiều với Tuyết Vân, nhưng giờ đây chàng không biết nói gì. Giờ đây chàng vừa lo cho trận đấu với Lý Lương Hoàng tối nay nữa. Chàng đành cáo từ Tuyết Vân và đi.

Tại hạ có chuyện cần đi, chào cô nương. Mong sẽ gặp lại trong tương lai.

Đúng là Á«tương kiến thời nan biệt diệt nanÁ».

Chàng không dám chần chờ lâu. Chàng vào ngôi miếu cũ, ngồi ôn lại chiêu thức mà chàng đã học được. Những câu hỏi lại hiện lên trong đầu chàng.

Có phải sự phụ chàng thật sự có Bông Sen Ngọc không? Tại sao Bông Sen Ngọc lại lưu lạc giang hồ, trong khi nó là sở hữu của Bạch Ngọc? Người đàn bà trong ngôi nhà tranh kia có điều gì giấu chàng? Thế lực của Hắc Kỳ còn không?

Sao chàng lại không thấy chúng trong giang hồ? Phải chăng chúng đang ẩn náu, mưu đồ thôn tính giang hồ?

Với những câu hỏi trong đầu không giải được, chàng đành nhắm mắt ngủ để dưỡng sức cho trận chiến tối nay.

Khi chàng mở mắt thức dậy, thấy trời đã tối và bụng thì đói. Và chàng ngạc nhiên là thấy gần đó có những món ăn mà ai đó đã để sẵn. Chàng ngạc nhiên không biết ai đã để đó. Vừa lúc đó thì chàng thấy Tuyết Vân bước vào.

Huynh thức dậy rồi hử, ăn tối đi.

Làm sao cô nương biết được tại hạ ở tại đây?

Hi hi, bí mật mà.

Chàng biết hỏi cũng không ra, chàng chỉ mỉm cười mà thôi. Và chàng cũng ngạc nhiên là chính mình khi sư phụ chết đã không còn cười như trước, và vài ngày nay thì chàng lại càng ít nói chuyện và cười, nhưng thiếu nữ này đã mang lại niềm vui cho chàng.

Chàng để ý thì thấy nàng rất đẹp, y phục nàng mặc đơn giản, sạch sẽ,

không giống hành khất chút nào. Chàng nhận thấy con người trước mặt rất kỳ bí, tài năng không tầm thường nhưng những cái đó không lộ ra ngoài.

Xin hỏi bây giờ là giờ gì rồi cô nương?

Cũng gần canh hai rồi.

Tại hạ phải đi rồi. Xin chào cô nương.

Chàng bước ra khỏi miếu, không quay đầu lại, hay không dám quay đầu lại.

Chàng đi thẳng ra bãi tha ma ngoài thành và thấy Lý Lương Hoàng đã đứng đó từ bao giờ.

Vừa thấy chàng Lý Lương Hoàng đã cất tiếng:

Các hạ thật đúng hẹn. Không biết hẹn tại hạ ra đây có gì chỉ dạy?

Đòi nợ.

Đòi nợ?

Đúng như vậy.

Không biết là nợ gì?

Người có nhớ trước đây đã hạ sát Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu không?

Ta chính là học trò của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, nay ta phải báo thù cho sư phụ. Người vu oan cho thầy ta lấy một món mà thầy ta vốn không lấy, và người đã ra tay giết thầy ta.

Tại hạ sau đó mới biết là món đó vốn thầy các hạ không có lấy. Tại hạ cũng bị người đó giật dây mà thôi.

Xin hỏi món đồ đó là gì?

Bông Sen Ngọc.

Bông Sen Ngọc?

Phải.

Các hạ có biết bây giờ Bông Sen Ngọc trong tay ai không?

Trong tay tại hạ. Tại hạ đã giết kẻ đó và Bông Sen Ngọc đang trong tay tại hạ đây. Nếu các hạ muốn lấy thì phải coi tài năng các hạ thế nào? Coi thử có hơn thầy mình không.

Dứt lời, Lý Lương Hoàng liền tấn công chàng với chiêu kiếm hiểm độc.

Thanh kiếm nhả ngay vào yết hầu chàng tấn công. Lý Lương Hoàng muốn một chiêu giết chàng, vì lão không muốn bí mật lão có Bông Sen Ngọc lộ ra giang hồ, và cũng muốn nhổ cỏ tận gốc.

Thanh Bằng liền lùi lại, nhưng chiêu kiếm vẫn theo sát chàng. Tốc độ chàng lùi lại chậm hơn tốc độ mà thanh kiếm đi tới, tuy chàng lùi trước khi thanh kiếm tới, nhưng nếu đà này thì thanh kiếm sẽ đâm thủng yết hầu chàng và chàng sẽ chết.

Chàng đành đánh ra chiêu Ấ «Thiên Địa Vô TìnhẤ», tên mà chàng đặt cho chiêu kiếm, vì chàng thấy luyện chiêu kiếm đó, con người dường như vô tình.

Quả thật chiêu kiếm thật vô tình. Kiếm chiêu vừa ra thì Lý Lương Hoàng bị trúng nhiều chỗ. Tay cầm kiếm thì bị đứt lìa, và yết hầu cũng bị trúng một kiếm.

Máu từ yết hầu của Lý Lương Hoàng phun ra xối xả, và lão ngã gục xuống.

Tuy chiêu kiếm giết chết Lý Lương Hoàng, nhưng Thanh Bằng cũng phải trả giá đắt. Tại vì chàng ra chiêu hơi chậm, và ra chiêu trong khi tự vệ nên chàng cũng bị lưỡi kiếm của Lý Lương Hoàng đâm vào ngực, cách tim chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Dù sao cũng may mắn là không đâm vào yết hầu chàng, nếu không giờ bãi tha ma lại thêm hai cái xác chết. Chàng cũng không còn đủ sức để đứng vững,

thân hình bèn ngã xuống.

Cũng vừa lúc đó thì Tuyết Vân lại xuất hiện. Chàng biết nàng này là một người con gái rất lợi hại, nên không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của nàng ta vào lúc này.

Huynh không sao chứ?

Chàng cảm nhận được sự lo lắng quan tâm từ nàng. Trước đây thì chàng cảm nhận được sự lo lắng từ sự phụ mà thôi. Sau khi sự phụ chết đi, chàng nghĩ là đời sẽ rất cô đơn. Nhưng chàng đã lầm.

Tại hạ không sao, lấy... lấy Bông Sen Ngọc trong mình Lý... Lý Lương Hoàng.

Nói xong được lời đó, chàng ngất xỉu.

Khi chàng tỉnh lại, chàng thấy lơ mơ ánh nến và ngoài trời tối đen. Chàng đoán rằng chắc chàng hôn mê cũng gần một ngày một đêm. Cách chàng không bao xa, chàng thấy Tuyết Vân đang ngủ gục trên bàn. Chàng cũng đoán ra là Tuyết Vân đã lo lắng cho chàng, nên giờ mệt mỏi đang ngủ thiếp đi. Chàng thấy vết thương đã được băng bó lại, không còn đau đớn nữa. Chàng rất cảm động trước những hành động của nàng Tuyết Vân. Chàng bèn lấy mền đắp cho Tuyết Vân.

Vừa lúc đó thì Tuyết Vân cũng tỉnh giấc.

Huynh đã khỏe chưa?

Cảm ơn cô nương đã chăm sóc, tại hạ đã bình phục lại rồi.

Đây là Bông Sen Ngọc lấy từ người của Lý Lương Hoàng.

Thanh Bằng cầm Bông Sen Ngọc coi, chàng thấy đây chỉ là một bông sen làm bằng ngọc, không hơn không kém.

Ngọc làm bông sen xanh lợt, không đậm như những ngọc mà chàng đã thấy.

Chàng không thấy bí kíp viết ở đâu cả.

Lơ mơ như trong ngọc có chữ, nhưng chàng không tin vào mắt mình. Chàng không nghĩ là người ta có thể để một pho bí kíp vào trong một bông sen chỉ bằng bàn tay một đứa trẻ.

Cô nương có tin là bí kíp võ công trong này không?

Sao huynh lại dùng từ cô nương hoài như vậy, không gọi muội được sao?

M... Muội...

Chàng không phải là lần đầu tiên gọi muội. Trước đây chàng cũng đã từng gọi Trúc Diệp Thanh là muội, nhưng không hiểu sao, lần này chàng lại bị vấp khi gọi tiếng muội.

Hi hi, có tiếng muội thôi mà, làm gì mà huynh bị cà lăm vậy?

Huynh... huynh... huynh...

Lần này nàng ta không chọc chàng về chuyện cà lăm nữa. Chàng nghĩ thiệt tức cười, hàng ngày, miệng lưỡi chàng đâu có tệ, sao giờ cà lăm vậy nè.

Muội tin lời đồn không sai đâu, chắc là trong Bông Sen Ngọc thật sự có bí kíp, nhưng phải tìm cách để lấy thôi. Huynh ráng cẩn thận giữ Bông Sen Ngọc, đừng để mất, rồi từ từ nghiên cứu.

7. Oan Gia Chạm Trán

Thanh Bằng ở lại trong miếu ngày cố gắng luyện võ. Chàng kêu Tuyết Vân đừng có làm hành khất nữa. Chàng hứa sẽ lo bữa sáng, bữa trưa, bữa tối cho, nhưng nàng không chịu vì không muốn chàng đi móc túi người khác. Bữa nào nàng cũng mang về những món ăn

thịnh soạn. Tuyết Vân chăm sóc cho chàng, để chàng luyện võ được tiến nhanh. Nhưng chàng không thấy tiến triển gì cả.

Thật ra thì cũng có chút tiến triển, nhưng chàng không nhận ra điều đó.

Thấy chàng luyện võ hoài, nên một buổi chiều Tuyết Vân rủ chàng đi dạo chung quanh phố.

Đi cùng với Tuyết Vân, Thanh Bằng không biết nói gì, không biết mở miệng nói sao. Trong cổ họng chàng như có gì ngăn chặn. Khi chàng tính mở miệng nói điều gì, nhưng thấy không ổn nên đành im lặng. Còn Tuyết Vân thì cười nói tự nhiên. Chàng chỉ biết mỉm cười và bước đi thôi. Vừa đi chàng cứ nghĩ tới chiều kiếm, rồi suy nghĩ lung tung.

Đang đi trên đường thì họ lại gặp Phi Độc Hành. Vì lo suy nghĩ, nên Thanh Bằng không để ý những người đi đường. Khi nhìn thấy Phi Độc Hành thì Thanh Bằng không biết tránh đi đâu. Chàng còn nhớ lần trước chàng gạt lão. Lần này gặp lại, chắc là khó mà yên ổn ra đi.

Chàng chưa biết nói sao thì Phi Độc Hành đã lên tiếng:

Lần trước cô gái khác, sao lần này cô gái khác vậy? Hê hê, người thật đào hoa hay là Sở Khanh đây? Người sao cũng mặc kệ, lần này lấy cái gì của ta đây?

Thanh Bằng đỏ mặt. Đỏ mặt không phải vì chuyện chàng lấy bạc của lão.

Đối với chàng, lấy bạc là chuyện thường, Tuyết Vân cũng biết quá rõ rồi, không có gì để giấu. Nhưng vì lão nói chàng việc lần trước đi cùng một cô gái, lần này cô gái khác.

Văn bối lần này đâu có lấy gì của tiền bối đâu chứ.

Dù sao cũng được, người trả lại số bạc lần trước cho ta, thì mọi chuyện ta bỏ qua, không thì người và cô gái đừng hòng rời khỏi đây.

Lần trước tiền bối thua số bạc đó cho văn bối mà. Sao giờ lại bắt văn bối trả. Với lại chuyện đó đâu có liên quan gì tới vị cô nương này. Xin tiền bối chớ làm khó dễ cô ta.

Muốn ta không làm khó dễ cô ta thì trả lại số tiền lần trước đây. Ta không muốn nói dài dòng.

Chàng muốn lấy cây trâm ra đưa cho lão cho rồi, vì cảm thấy lần trước gạt lão như vậy là không đúng. Nhưng hình như cây trâm đó có gì đặc biệt đối với chàng, không thể đưa ra được.

Trong khi chàng đang suy nghĩ thì Tuyết Vân cầm trên tay một viên ngọc, giá trị không nhỏ. Nhìn thấy, chàng đã biết Tuyết Vân tính làm gì.

Muội, đừng có đưa cho lão.

Chàng chặn Tuyết Vân lại.

Thừa lúc chàng và Tuyết Vân đang nói chuyện, lão Phi Độc Hành liền tấn công chàng.

Theo phải ứng tự nhiên, chàng né qua một bên. Và khi chàng né qua thì lão đã bắt Tuyết Vân. Chàng hối hận là lúc này không mang theo kiếm. Nếu có kiếm thì chưa chắc gì lão đã bắt được Tuyết Vân. Giờ Tuyết Vân nằm trong tay lão, chàng tấn công thì không được. Chàng đành rút cây trâm ra. Luyện tiếu, nhưng mạng sống của Tuyết Vân quan trọng hơn.

Lão Phi Độc Hành lại cất tiếng nói tiếp:

Lần trước người khoái cá độ, để lần này ta cá độ với người. Nếu người thắng ta, ta sẽ không đòi món nợ lúc trước, còn thả cô ta ra.

Tiền bối muốn cá làm sao?

Lão Phi Độc Hành bèn vung tay, cái cây cách đó năm trượng bị lão đâm một cái, nắm tay của lão in vào thân cây ba phân sâu. Tuy là chưa bằng Á «Thất Thương Quyền»^Á, nhưng một quyền đó không phải là nhẹ.

Thanh Bằng thấy vậy bèn nói:

Vãn bối không làm được như vậy, xin chịu thua. Tiền bối muốn gì vãn bối cũng chịu, chỉ cần thả muội muội vãn bối ra là được rồi.

Người chịu nổi ba quyền của ta, thì ta sẽ thả ra.

Như thân cây mà còn không chịu nổi, nhưng chàng không do dự, ứng chịu liền:

Xin tiền bối ra tay đi.

Phi Độc Hành liền đánh ra một quyền vào người Thanh Bằng.

Chàng hứng trọn một quyền vào người, lùi hơn trượng mới ngừng lại, thân hình thì vẫn chao đảo. Máu từ miệng chàng phun ra ướt đầm cả vạt áo.

Lão Phi Độc Hành không cho chàng có thời gian chuẩn bị, liền đánh tiếp một quyền.

Lúc này, khoảng cách tuy có xa hơn, nhưng chàng vẫn bị đánh lùi ra xa hơn, vì sức chịu đựng không còn mãnh liệt như lúc đầu nữa. Chàng đang đợi quyền thứ ba của lão, thì lại thấy lão bỏ tay Tuyết Vân ra, chạy như bay, vừa chạy vừa nói:

Nếu ta được như hấn, thì nàng đâu có giận ta. Không được, ta phải tìm nàng.

Thanh Bằng tính tìm hiểu ẩn ý trong câu nói lão. Nhưng chàng không còn chịu đựng được nữa, bèn ngã xuống.

Khi chàng tỉnh dậy, thì thấy mình nằm trên bãi cỏ, gần bờ hồ. Chàng thấy Tuyết Vân đang ở gần đó, thấy chàng tỉnh lại, Tuyết Vân mừng rỡ:

Huynh không sao chứ?

Không sao đâu muội, chỉ có vài đấm thì đâu ăn nhằm gì.

Chàng giờ tuy mình mẩy ê ẩm, nhưng cũng nói là không sao, vì không muốn Tuyết Vân lo lắng. Chàng gắng gượng bước lại bờ hồ, cầm Bông Sen Ngọc.

Không biết là bí kíp nằm ở đâu trong cái Bông Sen Ngọc này.

Chàng rất là tức giận, muốn liệng đi cái Bông Sen Ngọc cho rồi. Vừa lúc đó thì chàng nghe tiếng của Tuyết Vân.

Huynh, coi kìa huynh.

Thanh Bằng theo hướng tay Tuyết Vân chỉ, thì chàng thấy trên mặt nước có hiện ra chữ.

Thì ra là chữ được khắc trong Bông Sen Ngọc, nhưng ngược. Khi ánh sáng chiếu xuyên qua Bông Sen Ngọc thì chữ đã hiện lên.

Thanh Bằng chú ý, và thấy chữ trên mặt nước là Á «Chuyên Cần Tập Luyện»^Á.

Không thấy khẩu quyết cho võ công đâu cả. Chàng thật thất vọng, bao nhiêu hy vọng của chàng đã đổ vào Bông Sen Ngọc và hy vọng bí kíp trong Bông Sen Ngọc sẽ giúp cho võ công chàng tăng tiến.

Tuyết Vân hình như hiểu được nỗi thất vọng của chàng.

Huynh à, cái đó đúng là bí quyết để thành vô địch thiên hạ đó huynh.

Người ta nói Á «Văn ôn võ luyện»^Á. Khi xưa đâu phải Bạch Ngọc tự nhiên mà tài giỏi, cũng phải qua một thời gian học tập, học hỏi.

Nghe Tuyết Vân nói vậy, chàng tuy biết là phải luyện thêm nữa thì mới tiến được, lòng thất vọng cũng không còn nữa. Chàng biết bí kíp thì không nhiều, mà dù là bí kíp nào đi nữa, thì chàng cũng phải bỏ một thời gian dài để tập luyện.

Người xưa cho thấy là không ai sinh ra là tài giỏi liền, phải trải qua một thời gian luyện tập.

Muội nói đúng, huynh đặt hy vọng vào cái Bông Sen Ngọc này nhiều quá.

Chàng đưa Bông Sen Ngọc cho Tuyết Vân.

Muội giữ cái Bông Sen Ngọc này đi, muội xứng đáng được giữ nó. Huynh thì biết mình cần phải làm gì.

Thế là từ đó, chàng ngày ngày chuyên cần luyện kiếm, còn Tuyết Vân thì lo lắng bữa ăn cho chàng. Chàng và nàng tuy không nhập bọn với khát cái, nhưng hai người bây giờ cũng không khác gì là khát cái cả.

Một bữa kia, Thanh Bằng và Tuyết Vân đang ngồi trong miếu, thì chàng nghe ở ngoài có tiếng động. Chàng nhìn ra thì thấy những người khát cái đang bị một chàng trai đánh.

Nhìn thấy chàng trai nọ, Thanh Bằng muốn chạy ra ôm lấy hắn. Vì hắn không ai khác hơn là đệ đệ chàng là Tử Tâm. Sau lưng hắn là Trúc Diệp Thanh.

Chàng không hiểu sao Trúc Diệp Thanh và hắn lại đi cùng đường. Chàng không biết hắn đã được sư bá dạy cho chiêu kiếm đó chưa? Hắn có tìm được danh sư để học võ hay không? Những tao ngộ của hắn ra sao chàng rất muốn biết, nhưng chàng chưa ra mặt.

Đang chần chờ, thì chàng thấy hắn thi chuyển chiêu kiếm Á«Thiên Địa Vô TìnhÁ» trên một khát cái.

Tuy không phải là khát cái, nhưng chàng giờ đây cũng đâu khác khát cái là bao nhiêu, với lại họ là những người vô tội. Chàng không nỡ thấy cảnh đó, bèn ra chiêu chặn thanh kiếm của Tử Tâm lại và cũng thi triển chiêu Á«Thiên Địa Vô TìnhÁ» và chàng chỉ thanh kiếm ngay yết hầu của Tử Tâm.

Tử Tâm rất ngạc nhiên, hắn la lên:

Nhất chiêu nhất kiếm của sư bá, người là ai?

Là sư huynh của người đó.

Trúc Diệp Thanh đã tới sau lưng hắn và lời đó là của Trúc Diệp Thanh.

Thì ra người mà Trúc Diệp Thanh kể cho sư phụ nàng nghe, lúc đó có

Thanh Bằng chính là sư đệ chàng Tử Tâm. Sư đệ chàng tuy từ nhỏ có theo sư phụ là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, nhưng hắn nhất, chưa dám ra tay lần nào.

Trúc Diệp Thanh lần nào đi vào thành cũng gặp hắn, và làm quen mới biết hắn là sư đệ của Thanh Bằng.

Khi dẫn về, thì lão Thái An lắc đầu, vì hắn là đệ tử của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu mà không giống sư huynh hay thấy chút nào. Lão cũng dạy cho hắn chiêu kiếm mà lão đã dạy cho Thanh Bằng. So với Thanh Bằng, Tử Tâm học còn lẹ hơn. Mấy ngày ở gần Trúc Diệp Thanh, Tử Tâm đã nảy sinh tình cảm, nhưng thấy nàng không để ý tới hắn, hắn hỏi nhiều lần mới biết là hai thầy trò đã gặp Thanh Bằng. Hắn bèn rủ Trúc Diệp Thanh cùng hắn đi tìm Thanh Bằng. Nhưng có trời mới biết hắn đang tính toán gì.

Gặp lại sư đệ mình, Thanh Bằng rất là mừng. Chàng muốn chạy lại ôm hắn vào lòng và hỏi hắn về những ngày đã qua:

Sư đệ...

Và chàng bước tới.

Khi chàng tới gần, thanh kiếm hắn lại chĩa ngay yết hầu của Thanh Bằng.

Chàng nằm mộng cũng không ngờ chuyện này xảy ra. Cả Tuyết Vân và Trúc Diệp Thanh cũng sửng sốt.

Canh hai đêm nay, huynh đệ mình gặp nhau ở bãi tha ma.

Nói xong lời đó, hắn rút kiếm vào vỏ và bước đi. Không cần biết bao nhiêu con mắt đang nhìn hắn, và cũng không cần biết Trúc Diệp Thanh có đi theo không.

Trúc Diệp Thanh muội, chuyện gì đã xảy ra cho hắn thế?

Thanh Bằng hy vọng là Trúc Diệp Thanh biết chuyện gì. Nhưng nàng lắc đầu không biết.

Tuyết Vân mời Trúc Diệp Thanh vào trong miếu, chàng cũng bước vào.

Tuyết Vân liền hỏi chàng:

Canh hai đêm nay huynh có đi không?

Phải đi chứ muội, dù sao thì huynh và hắn cũng là huynh đệ.

Tuyết Vân muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Trong miếu ba người im lặng không nói một tiếng nào.

Thanh Bằng không ngờ vừa gặp lại sư đệ mình, hắn lại hẹn mình nơi mà chàng đã hẹn Lý Lương Hoàng để quyết đấu. Lòng chàng rối bời.

Tuyết Vân thì trong lòng có chuyện gì đó, nhưng nàng đã không nói ra.

Nàng biết Thanh Bằng lòng đang rối bời, muốn để cho chàng yên tĩnh.

Trúc Diệp Thanh không ngờ hai sư huynh đệ vừa gặp nhau lại dùng chiêu kiếm mà sư phụ mình truyền cho để đánh nhau, mà không rõ nguyên nhân vì đâu.

Rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, và cũng gần tới canh hai. Thanh Bằng đứng dậy, cầm kiếm và bước ra khỏi miếu.

Hai muội ở đây đợi huynh, huynh đi chút sẽ về.

Hai nàng đồng thanh lên tiếng:

Muội muốn đi theo.

Chàng không đáp lời, trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Thế là ba bóng người cất bước hướng về bãi tha ma. Đêm tối, nếu người nào yếu vía nhìn vào chắc là rất sợ hãi. Và bãi tha ma đã ở trước mặt họ và họ đã nhìn thấy Tử Tâm.

Hai muội dừng lại gần.

Hai nàng biết chàng có chuyện cần giải quyết với đệ đệ của mình, không muốn hai nàng biết. Nên họ đành đứng xa nhìn. Thanh Bằng chậm rãi bước tới chỗ của đệ đệ mình. Giờ đây khoảng cách hai người chỉ một trượng. Hai nàng không nghe rõ hai huynh đệ nói gì. Chỉ thấy họ mấp máy môi một hồi rồi họ liền rút kiếm động thủ.

Vì là hai huynh đệ từ nhỏ đã ở bên nhau, họ biết đối phương không có võ gì vì sư phụ chỉ dạy kình công không có dạy võ. Gần đây hai sư huynh đệ điều được sư bá chỉ dạy cho một chiêu kiếm. Nhưng sự lãnh ngộ của mỗi người một khác. Nhưng họ biết rằng chiêu kiếm đó khi đánh ra, thì huynh đệ họ sẽ có người chết. Tử Tâm thì lãnh ngộ nhanh hơn Thanh Bằng, nhưng ngược lại Thanh Bằng dày công tập luyện hơn.

Nhưng rồi chiêu kiếm cũng phải đánh ra. Hai nàng thấy kiếm của Tử Tâm lóe lên, trùm xuống đầu Thanh Bằng. Nhưng Thanh Bằng còn chưa ra chiêu, khi chiêu kiếm cách đầu Thanh Bằng còn một gang thì Thanh Bằng lại thi triển cũng chiêu kiếm đó. Nhưng kiếm của Thanh Bằng xen vào kiếm của Tử Tâm và đâm thẳng vào yết hầu Tử Tâm. Nhưng khi cách cũng còn một gang thì lại thấy Thanh Bằng thu kiếm về, và thừa lúc đó Tử Tâm đâm một kiếm vào tay Thanh Bằng và kiếm Thanh Bằng rơi xuống.

Lại thấy Thanh Bằng lượm kiếm lên, hai huynh đệ lại mấp máy nói gì đó. Hai nàng tưởng rằng họ sẽ đánh tiếp, tính ra cản thì lại thấy hai huynh đệ nắm chặt tay nhau, rồi Thanh Bằng lại chậm rãi đi về phía họ như lúc chàng bước đi gặp người đệ đệ của mình.

Huynh có sao không?

Tuyết Vân chạy lại hỏi khi gặp Thanh Bằng.

Huynh không có sao đâu muối.

Liền quay qua Trúc Diệp Thanh nói:

Muội hãy chăm sóc hần giùm huynh. Huynh còn nhiều chuyện phải làm.

Và Thanh Bằng nắm tay Tuyết Vân đi khuất vào bóng đêm.

Tuyết Vân chỉ hỏi vết thương của chàng có sao không; nàng không hỏi hai huynh đệ đã nói gì và tại sao lại đánh nhau.

8. Hắc Kỳ Bang Xuất Hiện

Dưỡng thương vài ngày, khi đã bình phục rồi, Thanh Bằng bèn nói với Tuyết Vân:

Huynh phải đi tìm hiểu về thân thể mình, cáo từ muối và mong một ngày gần đây nhất, chúng ta sẽ gặp lại.

Huynh đi đâu để tìm hiểu về thân thể của mình?

Có một người đàn bà, sống ở giữa rừng gai xương rồng, bà ta nói là huynh giống một người quen của bà năm xưa. Nhưng rừng gai xương rồng là trận thế, lần trước muối giải thoát cho huynh khỏi tay thầy trò La Sát Tiên Tử, đi một chút thì huynh lại gặp hai thầy trò họ. Huynh chạy vào đó lánh nạn và gặp bà ta.

Huynh có duyên với La Sát Tiên Tử quá ha.

Nghe nàng nói vậy, chàng không biết nói gì luôn, chỉ cười trừ.

Cho muối đi với huynh đi, muối biết cách phá trận thế đó đó.

Muội biết hả? Nhưng muối ở lại đây đi, huynh linh tính được chuyển đi này nguy hiểm lắm.

Nguy hiểm vậy thì muối phải cần đi cùng để giúp cho huynh.

Chàng trầm tư, chàng không muốn Tuyết Vân dẫn thân vào chỗ nguy hiểm.

Chàng đang còn suy nghĩ thì Tuyết Vân đã bắt đầu bước đi.

Đi lẹ đi huynh, nếu tới đó lúc tối thì khó mà phá trận được đó.

Chàng không biết làm sao hơn, đành cất bước theo nàng.

Khi tới nơi, chàng nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ Tuyết Vân. May cũng nhờ nàng mà chàng trốn thoát. Chuyện đó đối với chàng như mới xảy ra hôm qua mà thôi.

Cái rừng xương rồng đó đó hả huynh?

Ừ, cái rừng đó đó muối.

Tuyết Vân không nói gì, chỉ cười và bước vào rừng gai. Chàng lo sợ cho nàng nhưng tin vào tài trí của nàng nên cũng bước theo.

Huynh theo sát muối, đừng có đi trật, coi chừng bị gai đâm đó.

Nói tới gai đâm, chàng nhớ tới lần trước cũng bị vây hãm trong trận này, và chàng nhớ tới nàng, và những suy nghĩ của chàng khi trước lại trở về.

Lần này chàng bước theo nàng, thì lạ thay, những cây gai không còn đâm nữa. Trước mặt chàng dường như là một lối đi, và những cây gai chỉ là những cây gai hai bên vệ đường, không còn đâm chàng như lần nào chàng đã vào đây.

Đang đi, họ lại nghe tiếng nói, giọng nghe rất quen:

Muội, cho huynh gặp mặt muối đi. Huynh đứng trong chỗ này vài ngày, vài tháng hay vài năm cũng được. Xin tha thứ cho huynh, cho huynh gặp mặt muối.

Họ đi về phía trước, và nhìn sang thì thấy người cất tiếng nói là Phi Độc Hành. Họ ngạc nhiên không biết sao lão lại tới đây, và gọi người trong kia là muội.

Thấy lão như vậy, Thanh Bằng cũng thấy tội nghiệp.

Lão tiên bối làm sao lạc vào đây?

Hai người cũng tới đó hử, tới đây làm gì? Đây là chuyện của ta và nàng, hai người không phải người trong cuộc, đừng xen vào. Hãy đi ra khỏi đây đi.

Muội có thể dẫn lão tiên bối ra không?

Dẫn ra thì dễ thôi, nhưng muội sợ người trong kia sẽ không vui đâu.

Không sao đâu, có gì huynh chịu cho.

Ta không cần hai người dẫn ta ra, ta tình nguyện ở đây.

Chàng không ngờ lão này lại cổ quái vậy, thích đứng trong cái rừng gai này.

Chàng không biết làm sao hơn, đành nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Vân.

Nàng hiểu ý và cất bước đi, và giờ đây căn nhà tranh đã hiện ra trước mắt.

Nhìn thấy căn nhà tranh, lòng chàng dâng lên một cảm xúc khó tả. Rồi đây, những thắc mắc về thân thể chàng sẽ được người trong căn nhà tranh giải đáp.

Chàng vừa bước lại gần cánh cửa thì nghe tiếng của người đàn bà.

Ai đó?

Chàng chưa kịp lên tiếng thì Tuyết Vân đã cất tiếng:

Là đệ tử đây sư phụ.

Lời nói của Tuyết Vân, làm chàng ngạc nhiên, không ngờ Tuyết Vân là đệ tử của bà ta. Chàng nhìn Tuyết Vân bằng ánh mắt ngạc nhiên. Đáng ra chàng phải biết từ sớm chớ, vì nàng là đệ tử nên mới biết đường đi nước bước trong trận đồ này.

Vào đi.

Có người muốn gặp sư phụ.

Tuyết Vân đi vào, Thanh Bằng cũng nổi bước vào theo.

Vừa thấy chàng, bà ta hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng lấy lại vẻ mặt bình thường.

Thì ra là người đó hử?

Vâng, vân bối trở lại để thỉnh giáo tiên bối vài việc.

Về thân thể của người đó hử?

Vâng.

Người đã học được tuyệt nghệ hử?

Vân bối may mắn gặp được sư bá, người truyền cho đệ tử một chiêu kiếm.

Một chiêu kiếm thì nói làm gì. Dù là một trăm chiêu đi nữa cũng chưa chắc đã trả được thù của người.

Xin cho vân bối biết thân thể vân bối, và cha mẹ.

Người hãy thi triển chiêu kiếm đó cho ta coi coi.

Thanh Bằng liền y lời, tất cả tinh thần tập trung vào chiêu kiếm và thi triển chiêu Á «Thiên Địa Vô Tình Á». Ánh kiếm bao phủ, tràn ngập cả căn phòng.

Từ khi phát hiện ra điều bí mật từ Bông Sen Ngọc, chàng đã gắng tập luyện.

Và giờ đây chàng có thể thu phát chiêu kiếm theo ý mình. Chàng cũng thấu hiểu thêm về chiêu kiếm, chàng gần như lãnh hội được gần hết chiêu kiếm.

Chiêu kiếm cũng khá lắm. Người có nhớ lần trước ta nói người giống ai không?

Tiền bối nói vân bối giống Thanh Đông.

Vậy người còn nhớ chủ nhân của Bông Sen Ngọc, ta nói cho người lần trước không?

Sư phụ, chàng có Bông Sen Ngọc.

Tuyết Vân bèn lấy Bông Sen Ngọc ra đưa cho sư phụ nàng. Bà ta nhìn Bông Sen Ngọc, lòng thêm đau. Bà nhớ tới muội muội của mình.

Bông Sen Ngọc này thuộc về hắc đó, con hãy giao lại cho hắc.

Khi bà ta nói như vậy, chàng đã hiểu, biết rõ thân thế chàng.

Huynh đã tặng muội Bông Sen Ngọc, muội hãy giữ nó đi. Xin cho vân bối biết tại sao cha mẹ vân bối chết?

Tuy Tây Vũ và cha người giết chết Hắc Kỳ Bang chủ, nhưng sau đó Hắc Kỳ Bang quật khởi và tìm cha và bá phụ người. Cha mẹ người thì bị giết chết, còn gia đình bá phụ người sao thì ta không rõ.

Xin hỏi tiền bối, lão Phi Độc Hành ngoài kia có liên hệ thế nào với tiền bối?

Lão đã chịu đựng gai đâm chắc cũng đã lâu, mà hình như muốn gặp mặt tiền bối thì phải.

Đừng nhắc tới lão đó. Lão là trưởng phụ của ta đó. Vì năm đó cũng có tham gia tham gia chống lại Hắc Kỳ Bang, nên sau đó chúng tìm ta để trả thù.

Lúc đó, hai chúng ta bị đánh thì lão thấy đánh không lại bọn họ nên đã bỏ chạy trước. Đúng là tiểu nhân mà, may mà lúc đó ta có cao nhân trợ giúp, giải thoát cho ta. Nếu không có cao nhân, thì giờ đây thân ta đã dưới lòng đất lạnh. Thử hỏi kẻ như vậy có đáng cho ta bận tâm không?

Chàng không biết trả lời ra, nói làm sao. Giờ đây chàng mới hiểu được câu nói của lão trước khi đi hôm trước và không đánh chàng quyền thứ ba, không thì giờ đây thân chàng cũng đã nằm dưới lòng đất lạnh. Chàng tính nói tốt cho lão, thì nghe ngoài kia tiếng binh khí, và đánh nhau.

Mọi người nghe tiếng đánh nhau thì ra ngoài thấy lão Phi Độc Hành đang đơn thân độc đấu với một nhóm bịt mặt bận đồ đen. Bọn họ bịt mặt bận đồ đen, từ trên xuống dưới một màu đen. Cái màu chết chóc, tang thương. Vừa nhìn thấy họ, sư phụ của Tuyết Vân bèn kêu lên.

Hắc Kỳ Bang, bọn chúng là người của Hắc Kỳ Bang.

Vừa nghe tới ba chữ Hắc Kỳ Bang, Thanh Bằng muốn nhảy vào giết bọn chúng ngay.

Đường như hiểu được ý của Thanh Bằng, Tuyết Vân la lớn:

Huynh cẩn thận, coi chừng lạc trong trận thế, để muội vào với huynh.

Nói xong nàng bèn đi trước dẫn đường, Thanh Bằng cũng bước theo. Và sư phụ của Tuyết Vân qua một phút phân vân cũng bước theo.

Vừa bước vào, Tuyết Vân đã bị một tên trong Hắc Kỳ tấn công liền. Nàng dùng khinh công né tránh. Khi nàng thi triển khinh công thì dường như có rất nhiều Tuyết Vân, khó phân đâu là thật đâu là giả. Chàng nhìn vào thấy hoa mắt.

Chàng cũng thi triển chiêu Á «Thiên Địa Vô Tình Á», giết những tên nào cản đường chàng.

Có tên bị kiếm đâm ngay yết hầu mà chết, có kẻ bị đâm xuyên tim. Kiếm chiêu không gò bó, khi tấn công một chỗ nào đó, nhưng phát hiện ra sơ hở thì liền biến chiêu và tấn công vào chỗ sơ hở nhanh như chớp làm cho địch thủ khó mà đỡ kịp.

Ai cũng tham gia trận chiến, chỉ có bà lão thì đứng ngoài nhìn. Hình như đối với bà, những điều xảy ra trước mặt không làm cho bà bận tâm. Bà ta đang nhớ lại chuyện đã xảy ra cách đây hai mươi năm. Bà nhớ lại cảnh hai vợ chồng bà bị Hắc Kỳ bao vây đánh. Đang suy tư thì một tên hắc y đã đâm bà một kiếm.

Uyển muội coi chừng!

Lão Phi Độc Hành tuy nãy giờ đánh với bọn Hắc Kỳ, nhưng khi thấy bà ta xuất hiện thì luôn quan tâm cho bà. Nay thấy bà ta sắp bị Hắc Kỳ đâm một kiếm, lão ta bèn nhảy sang hứng lấy một kiếm vào tim. Còn bà ta thì giật mình khi nghe tiếng của lão Phi Độc Hành, và khi nhìn lại thì thấy lão đã chịu một kiếm của tên kia và cũng đâm hẳn một kiếm.

Tuy miệng bà ta nói không quan tâm mấy lão Phi Độc Hành vì nhớ tới trước đây đã bỏ mặc bà mà chạy, nhưng nếu cho trở ngược về thời gian, bà cũng sẽ cố ngăn chặn bọn Hắc Kỳ cho lão chạy. Nhìn thấy Phi Độc Hành đang nằm dưới đất, bà đã nhỏ lệ.

Muội cuối cùng cũng đã gặp mặt huynh rồi hả? Huynh biết muội giận huynh về chuyện hai mươi năm về trước.

Bà ta chưa kịp nói gì thì Phi Độc Hành đã nhắm mắt, tắt thở. Bà ta muốn nói rằng không còn giận lão, nhưng đã quá muộn.

Trận chiến giờ đây chỉ còn hai tên Hắc Kỳ, Thanh Bằng và Tuyết Vân.

Thanh Bằng liền thi triển chiêu Â«Thiên Địa Vô TìnhÂ», và giết đối thủ của mình.

Chàng quay sang thì thấy Tuyết Vân đang giao chiến tên cuối cùng.

Dừng tay.

Nghe tiếng hét của chàng, Tuyết Vân bèn nhảy lùi lại, và nàng thấy sư phụ nàng đang khóc bên xác của lão Phi Độc Hành.

Người về nói lại với bang chủ người, rằm tháng tám này sẽ gặp nhau trên Sanh Tử Kiêu.

Nghe tới địa điểm Â«Sanh-TửÂ» tất phải có kẻ chết và chỉ một kẻ được sống sót rời khỏi đó mà thôi.

Tên đó nghe vậy, quay mình đi. Nhưng liền quay lại:

Xin dẫn tại hạ ra khỏi trận này.

Thanh Bằng nháy mắt cho Tuyết Vân. Nàng bèn đi trước dẫn tên Hắc Kỳ sống sót ra khỏi trận. Khi nàng trở lại thì mọi người ta vào nhà tranh, và trời cũng đã tối.

Đôi với Thanh Bằng, mái nhà tranh, ngọn đèn dầu là điều thê lương. Nhưng nay lại càng thê lương hơn khi có chuyện buồn xảy ra. Chàng chỉ biết im lặng đứng nhìn mà thôi.

9. Quyết Chiến Tại Sanh Tử Kiêu

Còn chỉ hai chục ngày nữa là tới ngày Thanh Bằng sẽ đi phó hội cùng Hắc Kỳ Bang chủ.

Nhìn thấy chàng hàng ngày luyện võ để đấu với Hắc Kỳ Bang chủ, người đàn bà nhớ tới cảnh trước đây. Tuy đã nhiều năm trôi qua, nhưng đối với bà chuyện đó hình như chỉ mới xảy ra đây thôi. Thanh Bằng giống như cha hẳn khi xưa, cùng nghĩa huynh là Tây Vũ, cùng bà và sư muội của bà đấu với Hắc Kỳ Bang chủ. Sự kiện thì giống, hoàn cảnh thì hơi giống nhưng người xưa thì giờ đây nơi nào.

Thanh Bằng hàng ngày luyện chiêu kiếm mà chàng được sư bá truyền dạy. Với sự chỉ dẫn của người thiếu phụ và sự lo lắng, chăm sóc của Tuyết Vân, kiếm chiêu của chàng tiến triển rất nhiều. Nhưng chàng biết, với chiêu kiếm đó, chàng chưa chắc thắng được Hắc Kỳ Bang chủ. Chàng cố tình nghĩ ra chiêu kiếm mới, mạnh mẽ hơn để giết kẻ thù. Nhưng tốn bao công sức nhưng chàng cũng chưa tìm được chiêu kiếm trọn vẹn.

Trong khi ở tại ngôi nhà tranh. Thanh Bằng chứng kiến thấy sự đau buồn của người đàn bà tên Uyển và Phi Độc Hành. Bà ta đau buồn vì khi muốn nói ra lời tha thứ, nói lên nỗi lòng của mình thì quá muộn. Nhìn thấy cảnh ngộ đó, nhiều lúc chàng cũng muốn nói lên nỗi lòng của mình với Tuyết Vân. Nhưng rồi nghĩ sao đó, chàng lại thôi.

Thấm thoát cũng gần tới ngày rằm. Chàng bèn từ giã người đàn bà và Tuyết Vân để lên đường.

Khi chia tay, chàng lại một lần nữa định cất tiếng nói với Tuyết Vân. Nhưng chàng lại làm thinh, chàng đứng lặng nhìn hai thầy trò họ một hồi rồi quay lưng bước đi. Sau lưng chàng vẫn còn vang tiếng của Tuyết Vân:

Huynh hãy ráng mau quay về, muội có điều muốn nói với huynh.

Chàng không dám quay đầu lại, chỉ biết nhìn về phía trước mà đi. Chàng sợ khi quay đầu lại sẽ thấy những giọt nước mắt của Tuyết Vân.

Từ nhỏ tới lớn, chàng không bao giờ thích cảnh người ta khóc lóc chia tay. Nhìn cảnh đó, chàng cũng buồn bã, dầu là cảnh chia tay của người ta.

Lần này thì không phải của người ta, mà là chính của chàng. Đời người rồi ai cũng phải có lần đầu tiên.

Chàng không hề quay đầu lại, cất bước đi. Nhưng bước đi thật chậm rãi, vì chàng không muốn xa mái nhà tranh, xa người đang tiễn biệt chàng.

Nhưng rồi cái gì tới rồi cũng tới, và chàng cũng đã thấy Á «Sanh Tử Kiều» ở phía trước.

Sanh Tử Kiều đúng là một nơi nguy hiểm. Chiếc cầu bắc ngang một vực thẳm, bên dưới là vực thẳm không thấy đáy và trên là những vàng mây. Khi đứng trên chiếc cầu, làm cho người ta đang đứng giữa không trung. Chiếc cầu bẻ ngang chỉ có hơn trượng, và chiều dài nối từ bờ bên này qua tới bên kia.

Chiếc cầu đã nhiều năm không được sửa chữa, không có chắc cho lắm.

Không biết tại sao lúc trước người ta lại làm nên cây cầu này để rồi giờ đây vận mạng của chàng cũng có thể chết tại đây.

Chàng đi chậm chậm từ bên này đi qua, và Hắc Kỳ Bang chủ cũng từ bên kia đi tới. Chàng muốn càng chậm càng tốt, vì chàng không dám tin chắc là sau lần phó hên này chàng sẽ được trở về. Những điều mà đã xảy ra cho chàng bao lâu nay làm chàng không thể nào quên được. Chàng nhất định phải trở về, vì khi ra đi, chàng chưa nói điều mà chàng muốn nói với Tuyết Vân. Cơ hội có đến với chàng lần nữa chăng? Hay chàng đã bỏ mất cơ hội. Chàng trách mình sao không

nói ra những điều chất chứa trong lòng.

Hắc Kỳ Bang chủ từ trên xuống dưới bận một bộ đồ đen, ngay cả mặt cũng được che bằng vải đen. Chỉ có hai con mắt là có thể nhìn thấy được thôi. Khi nhìn thấy đôi mắt đó, Thanh Bằng thấy rất là quen, nhưng chàng nghĩ là mình lầm.

Người là cái tên hên ta tới đây đó hả?

Giọng nói hình như rất quen, nên hắn đã cố tình sửa giọng. Chàng không bao giờ nghĩ rằng Hắc Kỳ Bang chủ là một trong những người quen của chàng.

Tại hạ hên Bang chủ tới đây để thanh toán mối thù của cha mẹ, và những nợ nần mà Bang chủ đây gây cho chốn giang hồ.

Sao ngươi không gia nhập với Hắc Kỳ Bang, cùng ta xây dựng cơ nghiệp, cần gì phải đấu sống chết với ta. Ta biết mối thù giữa ta và ngươi khó mà xóa bỏ được. Thôi như vậy, nếu ngươi thắng ta thì ta sẽ chịu chết với kiếm ngươi, còn nếu ngươi thua thì ở dưới quyền chỉ huy của ta và từ nay về sau, không bao nhờ được nhắc tới mối thù này và cũng đừng tìm cách báo thù.

Thanh Bằng suy nghĩ, chàng không chắc là chàng có thể diệt được hắn.

Nhưng nếu đánh cá, nếu thua lần này thì chàng không còn cơ hội để trả thù vì sẽ vĩnh viễn dưới quyền hắn. Còn nếu không đánh cá thì chắc hắn sẽ giết chàng khi chàng thua và cơ hội cũng sẽ không tái diễn.

Nếu đây chỉ là một canh bạc bình thường, đặt cuộc không phải là mạng sống chàng và gia thù thì chàng không do dự. Nhưng lần này, không phải là một canh bạc bình thường. Chàng thua thì sẽ không có cơ hội mà gỡ gạc, dù có thì chắc cũng sẽ lún sâu vào nợ nần mà thôi. Không nên đánh bạc nếu mình không nắm chắc phần thắng. Nhưng có ai nắm chắc mình sẽ thắng khi vào sòng bạc?

Nếu như ta thua, nhưng vẫn mưu đồ phục thù thì sao?

Ta tin tưởng lời nói của người, ta không cần người thề độc.

Chàng bất ngờ vì thấy Hắc Kỳ Bang chủ rất tin tưởng vào lời nói của mình.

Nhưng chàng đã quyết định sự việc:

Tại hạ không muốn đánh ván bài này. Tại hạ sẽ nhất quyết trả thù này, ngày nào mình còn sống sẽ vẫn tìm các hạ trả thù. Cách tốt nhất là nếu các hạ thắng thì hãy giết tại hạ đi.

Được, vậy coi chiêu.

Và kiếm của Hắc Kỳ Bang chủ đã rút ra đánh về phía chàng một chiêu rất tầm thường.

Nhìn thấy chiêu này, chàng nghi ngờ rằng phía sau thế nào cũng có sát chiêu. Chàng cũng đánh ra một chiêu rất thường để đỡ chiêu kiếm và chuẩn bị nếu có sát chiêu thì chàng sẽ thi triển chiêu Á «Thiên Địa Vô Tình».

Nhưng không như chàng nghĩ, hết chiêu kiếm đó, Hắc Kỳ Bang chủ lại đánh ra một chiêu tầm thường nữa. Thanh Bàng cũng như lần trước mà tiếp chiêu.

Hai người qua lại cũng trên năm mươi chiêu, toàn những chiêu tầm thường.

Giống như là hai người đang luyện kiếm trên một chiếc cầu nguy hiểm và có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Thanh Bàng thấy đã đến lúc kết thúc trận đấu. Chàng đợi Hắc Kỳ Bang chủ ra chiêu và chàng trả lại bằng chiêu Á «Thiên Địa Vô Tình». Chàng định ninh rằng với chiêu kiếm này của chàng, Hắc Kỳ Bang chủ khó mà thoát.

Nhưng ngoài dự liệu của chàng, lão ta phá kiếm chiêu của chàng cũng bằng vào một chiêu thật bình thường.

Chàng rất ngạc nhiên, điều này là điều chàng không ngờ tới.

Điều làm chàng ngạc nhiên không phải là Hắc Kỳ Bang chủ phá được chiêu kiếm của chàng, mà điều làm chàng ngạc nhiên là dùng một chiêu kiếm bình thường để phá giải chiêu kiếm của chàng. Đường như người này rất am hiểu về chiêu kiếm này của chàng.

Chàng không cam tâm, bèn thi triển chiêu Á «Thiên Địa Vô Tình» một lần nữa.

Và cũng như lần trước, Hắc Kỳ Bang chủ phá kiếm chiêu của chàng không mấy khó khăn.

Thấy rằng chiêu kiếm của mình không giết được đối thủ, bao nhiêu hy vọng của chàng tiêu tan. Chàng đem tất cả hy vọng đặt vào chiêu kiếm này, chàng nghĩ dù không giết được kẻ thù thì cũng làm hắn bị thương. Nhưng ngay cả vết áo của kẻ thù chàng cũng không đụng được thì nói chi đến việc giết. Tuy rằng hy vọng đã tiêu tan, nhưng chàng không buông xuôi, bó tay chịu chết.

Thấy rằng tấn công không hiệu quả, chàng bèn đổi cách đánh. Chàng

không tấn công thẳng trước mặt Hắc Kỳ Bang chủ nữa, mà chàng tấn công vào hai chân của hắn.

Tuy hơi bất ngờ vì chàng đổi mục tiêu, nhưng Hắc Kỳ Bang chủ không nao núng. Hắc Kỳ Bang chủ liền lùi lại tránh chiêu kiếm.

Vì mục tiêu đã bị di động, không trúng vào chân của Hắc Kỳ Bang chủ, nhưng lại chém trúng Sanh Tử Kiều. Giờ ngay giữa chiếc cầu có một đường chém và bị đứt ngay chỗ đó. Tuy bị đứt ngay giữa nhưng mà vết đứt đó không làm cho cây cầu rơi xuống vì hai bên bờ được người ta làm thật kiên cố. Nếu mà cây cầu rơi xuống vực thẳm chắc là Hắc Kỳ Bang chủ và Thanh Bàng đều cùng chung số mạng với chiếc cầu, khó mà thoát chết vì họ đang đứng ngay chính giữa của cây

cầu, dù khinh công nhanh thế nào cũng không trở về bên bờ được.

Nhìn thấy cái cầu bị cắt đứt, Thanh Bàng chợt nảy ra một kế. Chàng tính đánh Hắc Kỳ Bang chủ từ trên đánh xuống. Chàng đứng ngay chỗ cắt và nhún mình nhảy lên, nhờ sức bắn của chiếc cầu chàng bay cao lên và lại thi triển chiêu Á «Thiên Địa Vô Tình» trên không, tấn công vào đầu của Hắc Kỳ Bang chủ.

Mặc dầu có thể đánh từ trên cao xuống, nhưng Hắc Kỳ Bang chủ cũng phá chiêu bằng cách chỉ kiếm xuyên vào khe hở của chiêu kiếm của và đâm vào đùi của Thanh Bằng. Hắc Kỳ Bang chủ cũng nhảy lên cao và từ trên đánh xuống.

Thanh Bằng bèn chém một đường nữa trên cây cầu và lùi lại. Hắc Kỳ Bang chủ đánh hụt Thanh Bằng, khi rơi xuống thì là không có chỗ đáp chân vì bây giờ cây cầu đã mất đi một khoảng trống.

Thanh Bằng định ninh rằng Hắc Kỳ Bang chủ sẽ rơi xuống vực sâu mà chết. Nhưng khinh công của Hắc Kỳ Bang chủ không phải là tầm thường. Chân phải liền đạp chân trái lấy thế nhảy lên lại.

Thanh Bằng không bỏ qua cơ hội, chàng nằm rạp xuống cầu và bắn mình bay tới, thanh kiếm đâm ngay vào yết hầu của Hắc Kỳ Bang chủ.

Trước khi chết, Hắc Kỳ Bang chủ đã thi triển chiêu kiếm đâm vào ngực Thanh Bằng. Chỗ đâm chỉ cách tim Thanh Bằng vài tấc. Nếu nhích qua chút thì Thanh Bằng cũng đã chết.

Lạ thay là chiêu kiếm mà Hắc Kỳ Bang chủ thi triển lại là chiêu mà chàng không bao giờ quên vì nó không lạ gì với chàng. Đó là chiêu Á«Thiên Địa Vô TìnhÁ».

Xác của Hắc Kỳ Bang chủ từ từ rơi xuống vực thẳm, mang theo luôn thanh kiếm của Thanh Bằng còn đang cắm trong yết hầu của Hắc Kỳ Bang chủ. Thanh Bằng không có cơ hội để mà coi coi Hắc Kỳ bang chủ là ai? Hắc Kỳ Bang chủ là ai, vĩnh viễn chàng sẽ không bao giờ biết được.

Chàng mang vết thương trên người, và cất bước nhanh nhẹn đi về cái nơi mà chàng mong ước sẽ về nhanh vì chàng biết nơi đó chắc sẽ cũng có kẻ đang đợi chàng. Dù muốn nhanh, nhưng mà sức chàng hầu như đã kiệt, chàng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Cái mà làm cho chàng còn đủ sức để đi về nơi mà chàng mong muốn đó là Á«hy vọngÁ». Chàng hy vọng rằng về tới đó để gặp Á«nàngÁ». Hy vọng là chiếc chìa khóa để mở cánh cửa năng lực của con người.

Nếu không có hy vọng, thì nhiều người đã chết từ lâu rồi. Khi ra đi, chàng đi chậm rãi nhưng khi về lại mong muốn về nhanh.

Vừa đi, chàng vừa suy nghĩ, Hắc Kỳ bang chủ là ai? Tại sao lại biết được chiêu kiếm Á«Thiên Địa Vô TìnhÁ».

Trong giang hồ, có bao nhiêu người biết được chiêu kiếm đó?

Người đó rất am hiểu chiêu kiếm Á«Thiên Địa Vô TìnhÁ» và rất quen thuộc đối với chàng nên đã cố tình sửa giọng và che mặt. Không lẽ là...?

Không... Không thể nào đâu.

10. Trở Về

Chàng về tới miếu mà chàng trước đây đã cư ngụ để luyện võ.

Nhìn thấy cảnh này, chàng lại mong muốn được gặp Tuyết Vân. Nhưng trong miếu không có ai cả. Chàng nghĩ chắc nàng ở trong căn nhà tranh. Nếu trong căn nhà tranh thì một chuyện khó khăn cho chàng vì trận đồ trong đó chàng không biết cách giải. Chắc là phải như lão Phi Độc Hành nhảy vào trận gai rồi la làng để nàng ra mà thôi.

Trước khi về căn nhà tranh, chàng muốn ghé qua nơi bờ hồ. Nơi chàng và Tuyết Vân vẫn thường tới chơi, nơi mà chàng phát giác ra bí mật của Bông Sen Ngọc.

Khi chàng tới bờ hồ, xa xa chàng thấy bóng dáng một người giống y hệt như Tuyết Vân. Chàng không tin vào mắt mình, không lẽ mới đây mà điều chàng mong muốn lại thành thực? Đúng thực là Tuyết Vân.

Tuyết Vân muội.

Huynh, huynh đã trở về đó hả?

Nàng rất mừng vì thấy Thanh Bằng đã trở về, dù là mang trên người mấy vết thương. Dù là thương tích, nhưng vẫn còn mạng sống.

Huynh phải trở về, vì khi huynh đi có điều huynh chưa nói với muội. Huynh sợ cơ hội sẽ không tái diễn. Giờ gặp muội đây, nên không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Muội hiểu ý huynh. Huynh không cần phải nói. Lúc huynh đi, chính muội cũng sợ cơ hội sẽ không tái diễn. Nhưng sợ nếu nói ra thì huynh có thêm điều để bận tâm và cuộc chiến khó có thắng.

Huynh, ai là Hắc Kỳ Bang chủ vậy?

Chính huynh cũng không biết nữa, vì xác của Hắc Kỳ Bang chủ đã rơi xuống vực sâu muôn trượng rồi. Đó không còn là chuyện quan trọng nữa. Chuyện quan trọng là... là huynh sẽ lo cho muội, sau này muội khỏi làm hành khất nữa, huynh sẽ lo lắng cho muội.

Huynh lo lắng cho muội bằng cách nào?

Huynh có đôi tay mà.

Không phải huynh tính đi móc túi thiên hạ để nuôi muội chứ?

Huynh sẽ không làm như vậy nữa đâu.

Hi hi, Huynh móc túi dở ẹt, người ta thò tay vào túi mình mà mình cũng không biết. Vậy bị người ta lấy hết sao có thể nuôi muội được?

Chàng rất ngạc nhiên, đầu là sư bá của chàng thò tay vào túi chàng, chàng còn phát giác ra được. Không lẽ có người nào thò tay vào túi mình mà mình không biết hay sao?

Thấy chàng ngạc nhiên, Tuyết Vân mỉm cười:

Lần đó giải cứu cho huynh, muội đã bỏ cây trâm vào đó để huynh sau này lưu lạc giang hồ có thể dùng. Nhưng không ngờ là huynh vẫn giữ nó.

Thì ra... thì ra... là muội...

Chàng lấy cây trâm ra, thì ra cây trâm này là của Tuyết Vân cho nên khi lão Phi Độc Hành đòi nhưng chàng vẫn không đưa ra vì chàng cảm thấy nó có gì đó thân thiết với chàng, không nỡ trao nó cho người khác.

Thôi để lần này huynh dùng nó cho muội vui lòng.

Huynh dùng vào chuyện gì?

Thì trâm để cho người ta cài, huynh cài cho muội.

Cây trâm đã được cài lên, hành động đã thay cho bao nhiêu lời nói. Hai người đã hiểu nhau, nên không cần nói nhiều.

Từ đó giang hồ không còn thần châu nữa. Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Châu đã không còn trên thế gian. Thanh Bằng thì không ra tay nữa. Sư bá, sư đệ và Trúc Diệp Thanh không còn thấy trên giang hồ nữa. Nghi vấn trong lòng chàng vẫn chưa được giải đáp.

Ai là Hắc Kỳ Bang chủ?

Hắc Kỳ Bang chủ là ai không quan trọng, điều quan trọng là chàng đã tìm ra được hồng nhan tri kỷ, đã đưa chàng ra khỏi vũng bùn mà chàng trước đây đã cố gắng vẫy vùng để bước ra. Chàng đã may mắn, cơ hội đã đến với chàng lần thứ hai. Nhưng cơ hội sẽ không tái diễn trong nhiều cuộc sống tương lai của chàng hoặc bất cứ ai.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lam-tinh-su>